nous horitzons

*R.VIDIELLA: 50 aniversari de la mort del «Noi del Sucre»

*Diez-Alegría i l'actual catolicisme espanyol

*Palestina, nació sense territori

*Tàpies sobre Picasso

26 Primer i segon trimestre del 1973

nous horitzons

Director Gerente : F. DETRELL
Redacción : CALLE 9, Nº 107, MEXICO 18, D. F.
Administración : CALLE CORREGIO 32 BIS, CIUDAD DE LOS DEPORTES, MEXICO 19, D.F.

PUBLICACION TRIMESTRAL

Declarada lícita su publicación en lo relativo a la cultura y la educación, según dictamen de la Secretaría de Educación Pública, comunicado en Oficio nº 581, de fecha 22 de agosto de 1962.

Corresponsal a França :
Claude Barsotti, 4, Traverse Cas, 13-Marseille (4e), France.
Compte Corrent Postal : C.C.P. 686-60 Marseille.

Sumari

EDITORIALS 3
Sant Cugat / Un congrés significatiu

LA HISTORIA 11
En el cinquantenari de la mort del "Noi del Sucre: El crim d'Estat del carrer de la Cadena, per Rafael VIDIELLA / El company Francesc Scotti, per A. ARTIS-GENER.

EL PENSAMENT I L'ACCIO 27
"Yo creo en la esperanza" de Díez-Alegría i el moment actual del catolicisme espanyol, per J.B. / El militar demòcrata i els consells de guerra, per J.M. / SEAT: L'explotació en xifres / Assassinats per la dictadura.

HORITZONS DEL MON 48
Palestina, una nació sense territori, per M.R.

LES ARTS 59
Picasso l'heroi, per Antoni Tàpies.

FULLS OBERTS 61
"Abriendo camino", de Josep Gros, per T.P.

DOCUMENTS 65
Declaració del Comitè Executiu del PSU de Catalunya: Enfront de les provocacions ultres i la descomposició de la dictadura, endavant en la lluita per la llibertat! / Assemblea Permanent d'intel.lectuals: Comunicat del 14 d'abril sobre els fets del Besòs / Id.: Carta oberta als treballadors de COPISA, SADE, Control y Aplicaciones i VINCO.

SANT CUGAT

Sant Cugat restarà brillantment associat al Primer de Maig del 1973 en la historia del moviment obrer i democràtic de Catalunya.Marcarà una fita destacada de la lluita de la classe obrera per les seves reivindicacions socials i econòmiques i de tot el poble català per la solució de les grans qüestions plantejades:la necessitat d'enderrocar la dictadura, la voluntat d'establir un règim de llibertat, d'imposar l'alternativa democràtica.

La immensa riuada humana que, la tarda del Primer de Maig va convergir a Sant Cugat per a anar en manifestació cap a la Facultat de Teologia (els Jesuïtes) era senzillament impressionant.

L'artífex en va ésser l'Assemblea de Catalunya.

Era el Primer de Maig, diada de festa i de lluita de la classe obrera internacional. La classe obrera catalana havia de celebrar - i va fer-ho - els seus actes a la seva manera:reunions i concentracions, balanços d'accions i lluites, examen de reivindicacions concretes, manifestacions com a Terrassa, Sant Adrià i Hospitalet, i en diversos indrets de Barcelona, entre d'altres.

L'Assemblea de Catalunya, punt de convergència unitària de forces polítiques i socials, de les aspiracions socials i nacionals del poble català, va concebre la manifestació de Sant Cugat com a homenatge a la classe obrera catalana, com a solidaritat amb la seva lluita, com a reconeixement dels seus sacrificis per la llibertat de tots.

El poble de Catalunya es manifestava així al costat de la classe obrera catalana, de la classe que és portadora de l'esdevenidor social i nacional, la força fonamental per a l'assoliment dels canvis que el poble ansieja.

I la classe obrera catalana,part integrant de l'Assemblea de Catalunya,acceptava també de manifestar-se solidària de les altres classes i capes socials en la comuna aspiració d'aconseguir la llibertat, de lluitar aferrissadament contra el poder dictatorial imposat, per l'enderrocament d'aquest poder i pel triomf de l'alternativa democràtica sense grans trasbalsos socials, sense devessalls de violència.

Quin contrast amb els qui, havent escalat el poder mitjançant el més terrible vessament de sang de la nostra història, ara, 34 anys després,sense haver parat mai d'emprar la violència, ens volen atuir amb llurs esgarips de més violència i de tornar a la guerra civil per tal de mantenir-se en el poder!

D'una banda, per part de la classe obrera i del poble, privats de llibertat i perseguits, fermesa i serenitat extraordinàriament frapants; a l'altra banda, exasperació, follia repressiva i amenaces de violència de tota mena, la institucionalitzada i l'estimulada des dels centres policíacs, amb protecció oficial, tan vergonyosa com manifesta.

L'assassinat de l'obrer Manuel Fernández, a la Tèrmica, el 3 d'abril, ha recordat i posat en relleu la llarga llista d'obrers i d'altres ciutadans assassinats de menys de tres anys ençà: Granada, Erandio, Eibar, Madrid, Barcelona, El Ferrol, Vigo, Santiago, Lequeitio i altre cop Barcelona i Bilbao. I els ferits, molt més nombrosos. I els torturats, que són milers, darrerament amb el cas particularment indignant que ha tingut i té encara entre la vida i la mort el jove estudiant Miquel Josep Anduig.

Els qui encobreixen i ordenen la tortura - i els qui la practiquen - deu policies tornant-se contra un estudiant agafat i emmanillat, indefens, cas que es repeteix constantment, amb quin dret poden escridassar pel fet que un policia resulti mort en una topada al carrer amb manifestants?

Els qui fomenten la violència institucionalitzada i protegeixen la violència paral.lela dels Covisa i Blas Piñar no tenen cap dret per a queixar-se si la violència es torna contra ells. Ells són els provocadors. Ells són els culpables i responsables de totes les violències.

També en aquest sentit Sant Cugat ha estat una demos

tració clara, incontestable.

Quan més de 8.000 manifestants, tornant de l'acte, es van trobar en arribar al poble amb la guàrdia civil, sis parelles, per bé que armades, eren ben poca cosa per a deturar aquella massa humana. La serenitat dels manifestants - serenitat que és una qualitat constant del moviment obrer i popular -, però, va fer que l'enfrontament tendís al diàleg i no al desbordament, en aquest cas ben possible. I quan la força armada va admetre les raons i va deixar passar, la manifestació va anar fins on ja havia decidit de dissoldre's. I no hi va haver desordre ni cap fet que ningú hagi de lamentar. No es va trencar ni un sol vidre.

La violència és sempre provocada pel règim que n'és fill, un règim caduc i agònic, que en el futur serà recordat com la pàgina més negra de la nostra història. Un règim que no té d'altre recurs que la repressió, però que ja no li rendeix els resultats que n'aconseguia abans.

Perquè és un règim aïllat: centenars, milers de ciutadans sabien dies i setmanes abans que el Primer de Maig es trobarien a Sant Cugat. I la trobada va fer-se sense que el règim i els seus agents policíacs en sabessin res. Aquests, sorpresos i rabiosos, van córrer després a dur el desordre, per sort ja tard, però tan decidits a rebejar-se amb algú que encara es van dedicar a practicar detencions provocadores al mateix Sant Cugat i a les estacions de Sarrià i de Gràcia.

Un règim aïllat que ha hagut de recórrer a uns centenars de policies perquè es manifestessin a Madrid exigint més repressió i més violència contra el poble. El pes de l'opinió pública i la força ja assolida per l'oposició democràtica van impedir que el govern franquista avancés pel camí que volien els qui en van convocar la reunió extraordinària.

Si l'opinió pública s'afirma i l'oposició s'uneix i es coordina més, tot fa preveure que el règim serà socavat i que, mancat de sustentament, haurà de cedir com en d'altres ocasions ho han hagut de fer a Espanya d'altres règims corromputs.

Aquesta és la gran responsabilitat de totes les forces polítiques i socials, de tots els ciutadans. El canvi pot aconseguir-se sense daltabaixos excessius, sense que hagin de córrer dolls de sang. Caldrà lluitar, costarà en

cara, però tant menys com amb més decisió ens hi posarem tots plegats.

A la seva mesura, Sant Cugat ha estat una esplendorosa demostració del que avui pot i vol assolir el poble de Catalunya, del que volen i poden assolir els pobles hispànics units.

"Comissions Obreres! Comissions Obreres!"era el crit de la diada del Primer de Maig. "Llibertat! Llibertat!" era el crit que palesa l'afany actual i més profundament sentit de tota la societat.

La torrentada de joventut que, acompanyada d'homes i dones més madurs, va convergir a Sant Cugat en un cant al treball, a la llibertat i a la vida, és una gran promesa per al pròxim esdevenidor del poble català.

Sant Cugat marcarà un reforçament considerable de les Comissions Obreres i de l'Assemblea de Catalunya.Serà un nou punt de partida per a l'extensió de tot el moviment d'oposició en amplària i intensitat.

UN CONGRES SIGNIFICATIU

Recentment s'ha publicat el volum "La polèmica de 1928 entorn de l'anarquisme a Catalunya", en el qual l'historiador Albert Balcells recull un conjunt d'articles publicats els últims anys de la dictadura de Primo de Rivera per alguns dirigents obrers i obreristes de Catalunya, en un intent d'explicar les raons de l'arrelament de l'anarquisme al nostre país.

Un dels mèrits del llibre, deixant de banda l'interès que té sempre la recuperació del passat, és que ens porta a plantejar-nos un conjunt d'interrogants sobre el present: Està superat l'anarquisme al si del moviment obrer de Catalunya? I si n'està, quin és el corrent o quins són els corrents que l'han substituït?

Tot i que l'absència de democràcia política a Espanya fa impossible un coneixement exacte dels corrents ideològics i polítics actuants entre les diferents classes i capes socials del país, qualsevol observador mínimament informat ha pogut constatar des de fa anys la bancarrota total de l'anarquisme i la seva substitució pel comunisme com a corrent d'idees hegemònic en el moviment obrer de Catalunya.

Aquest procés de substitució de l'anarquisme pel comunisme va començar en el curs mateix de la guerra civil, durant la qual les il.lusions àcrates sobre l'estat i l'organització de classe van resultar no sols inoperants sino també catastròfiques. I es va perllongar amb les guerrilles i la lluita en la clandestinitat contra el franquisme, on la superioritat de l'organització leninista sobre l'espontaneisme anarquista va posar-se clarament de manifest. Només enmig de grans traumes socials es poden produir aquests canvis en les fidelitats de les àmplies masses envers una o altra ideologia. La recent celebració del III Congrés del PSU de Catalunya prova que el

canvi s'ha consumat i és irreversible.

Per la seva presència física en la majoria dels conflictes obrers més importants, pel seu domini de la problemàtica reivindicativa i organitzativa de les lluites obreres - posats de manifest en els treballs del III Congrés -, el PSU apareix com un partit seriosament arrelat entre les masses treballadores. Es sens dubte el partit que més influència té entre l'avantguarda articulada de la classe obrera i el principal impulsor del moviment independent de classe del proletariat de Catalunya, concretat sobre tot en les Comissions Obreres.

El PSU té una gran influència entre els obrers immigrats - destacament important de la classe obrera, majoritari en la construcció i en gairebé totes les indústries noves, d'elevada combativitat i part inseparable del poble de Catalunya -; però també en té entre els obrers catalans de soca-rel (per exemple, en rams com el tèxtil i entre les capes d'obrers altament qualificats i tècnics de la producció). En el seu si es forja la fusió entre uns i "altres" catalans en una única voluntat revolucionària que no coneix fronteres nacionals ni ètniques.

Una altra de les novetats importants que presenta el PSU i que es posa igualment de manifest en el III Congrés és el fet que, per primera vegada a la història de Catalunya el partit hegemònic de la classe obrera, per la seva natura marxista-leninista, apareix com un partit polític, nacional, i, per això mateix, capaç de posar-se al capdavant de les lluites de tot el poble i imprimir-les una direcció favorable als interessos històrics de la classe obrera.

El PSU apareix com un partit nacional, que ha assumit conscientment el caràcter de nació que té la comunitat catalana i que lluita conseqüentment contra el centralisme opressor, per les llibertats catalanes.

I un partit nacional perquè, essent un partit de la classe obrera, assumeix els problemes vitals de totes les classes i capes de la nació oprimides i perjudicades pel poder oligàrquic i feixista. El PSU organitza, millor o pitjor, amb més o menys èxit, la pagesia, la intel.lectualitat, els treballadors de l'ensenyament i de la sanitat, els professionals i les capes mitjanes. El PSU es planteja la problemàtica de l'educació i de la medicina, de la

seguretat social, dels mitjans de comunicació, de la cultura,de l'ordenació territorial i urbana, de la indùstria i l'agricultura; s'esforça per trobar les solucions a aquests problemes i oferir-les al poble, organitzant des d'ara mateix les masses per tal d'impulsar-les a lluitar per totes les seves reivindicacions, des de les més immediates, a les fàbriques, a les escoles, a les barriades i localitats, a tot arreu.

El PSU apareix com un partit polític, profundament involucrat en el present polític. Això és important no sols perquè és el punt de partida indispensable per aconseguir que la classe obrera de Catalunya superi el seu tradicional apoliticisme, sinó també perquè permet que la classe obrera graviti amb tot el seu pes en les lluites polítiques de les quals el país és escenari. Gràcies a una aplicació no mimètica de les ensenyances generals del marxisme-leninisme, a una reflexió viva sobre les experiències d'altres revolucions i a un coneixement de la realitat pròpia, el PSU ha estat capaç d'elaborar, juntament amb el Partit Comunista d'Espanya, una política de classe prou conseqüent i, a la vegada, prou flexible per permetre el sorgiment d'un moviment antifranquista d'una envergadura que no té precedents sota d'altres dictadures feixistes; i per permetre que la classe obrera i les forces d'esquerra es situessin al capdavant de la lluita per la llibertat. L'avanç del moviment antifranquista a Catalunya (amb la seva doble vessant d'un poderós moviment de masses i una àmplia convergència unitària, concretada especialment en l'Assemblea de Catalunya) no és un mèrit exclusiu del PSU; el mèrit en correspon als treballadors, als estudiants, al poble de Catalunya, units en la seva maduresa cívica per unes característiques de classe i nacionals que els han fet impenetrables a la influència del feixisme. Però també és veritat que amb la seva política el PSU és el partit català que més ha fet possible aquests resultats.

Ara fa cinquanta anys que va morir assassinat el gran dirigent anarcosindicalista de la classe obrera catalana que fou Salvador Seguí, el "Noi del Sucre". De la seva amistat i col.laboració amb Francesc Layret havia sorgit la idea d'un partit obrer i d'una acció política independent del proletariat. La repressió reaccionària

va segar la vida d'aquests dos grans homes, infligint a la causa del proletariat un retard històric sens dubte substanciós. ?Què hagués pogut resultar de les seves preocupacions comunes? La mort s'ha endut amb ella la incògnita.

Però la història no pot ser aturada per la violència, i si cauen alguns en el combat per l' emancipació dels treballadors, sempre n'hi haurà d'altres que prendran el relleu. La idea del partit polític de la classe obrera, del partit revolucionari i nacional, del partit de masses, ha esdevingut realitat. El III Congrés del PSU n'és testimoni.

EN EL CINQUANTENARI DE LA MORT DEL NOI DEL SUCRE

El crim d'Estat del carrer de la Cadena

Per Rafael Vidiella

Benvolgut company X: Permete'm que li posi aquest títol al prec que em fas d'escriure quelcom entorn del 50 aniversari -el 10 de març d'enguany- de l'assassinat, al carrer de la Cadena, d'en Salvador Seguí, el "Noi del Sucre". Amb aquest títol no vull suggerir-te la idea d'un guió cinematogràfic o d'una novel.la policíaca; mes com també em demanes que amb motiu d'aquest assassinat, esbossi un paral.lel entre l'exercici del terror de la monarquia aleshores i el que exerceix ara el franquisme, sobtadament m'ha sorgit l'esmentat títol. Car si és molt difícil establir paral.lels entre èpoques distintes que mai no es repeteixen idènticament, aquest afer del terrorisme d'Estat roman immutable. Podran variar les eines d'exercir-lo,els procediments i el nombre de víctimes; però el contingut resta: persecucions, calúmnies, veritats embolcallades de mentides -"la verdad mentirosa",com digué ja el segle XIV l'Infant don Juan Manuel-, tortures, assassinats... Així, amb el crim del carrer de la Cadena, ahir, pots empalmar els crims, avui, del franquisme als carrers -posa-hi tu mateix els noms- de Granada, Erandio, Madrid, Barcelona, El Ferrol, Vigo, Santiago de Compostela... I si vols que anem més amunt per la història d'Espanya, hi afegirem els crims de l'època ferrandina, els de la Inquisició,els del duc d'Alba a Flandes amb el picaresc i tenebrós "Tribunal de la Sangre", presidit per l'ex-galeot Juan de Vargas.

De totes maneres,amic X, com sia que el terrorisme franquista denota certes singularitats dignes d'ésser tractades per especialistes freudians -singularitats que jo només t'apuntaré després que et parli del "Noi del Sucre"-, deixa'm que abans et dissuadeixi de la teva vella idea que, al "Noi", l'assassinaren els anarquistes. No fou ai-

xí, si bé aquesta errònia creència corregué arreu degut a dos factors que li donaren certa credibilitat: que els grups anarquistes l'havien calumniat i combatut gairebé sempre -sobretot amb molta més cruesa uns dies abans de l'assassinat-, i que els inductors estatals del crim del carrer de la Cadena estaven interessats en carregar el mort als anarquistes per descarregar-se'n ells.

Efectivament,no menys q ue vuit o deu dies abans d'ésser assassinat, el "Noi" fou odiosament acusat de vel.leitats quan no de traïcions polítiques en un Ple confederal celebrat a Barcelona. Jo en vaig ser testimoni -i també coacusat junt amb el "Noi" i en Salvador Quemades-, puix que vaig assistir al Ple representant la Confederació Regional del Treball de Llevant. Els acusadors foren tres anarquistes calbs i molt barbuts -un es deia Maqueda i firmava els seus articles a "Tierra y Libertad" amb el pseudònim de Mateo Soriano- els quals deien que representaven tot l'anarquisme militant. Esgrimien potser mitja tonelada de periòdics i retalls de premsa amb trossos de discursos i comentaris als discursos que el "Noi" va pronunciar des de la seva sortida -l'u d'abril del 1922- de l'empresonament al castell de la Mola a Maó,fins pocs dies abans d'ésser assassinat. I és que els anarquistes -inconseqüents amb l'esperit i la lletra dels acords que ells mateixos defensaren davant el Congrès fundacional de la CNT, celebrat a Barcelona l'any 1910 al Palau de Belles Arts-, no podien tolerar que el "Noi" fos conseqüent amb la defensa dels esmentats acords. Aquests -que es basaren en la presa de posició apolítica de la CNT-, foren vulnerats principalment pels anarquistes per tal de monopolitzar ells, per a llur política, l'organisme de masses confederal. T'ho explicaré més detalladament.

Per exemple, això que dintre de cada català hi ha un anarquista i dintre de cada andalús hi ha un membre de la "Mano Negra", és un mite. Si dintre de cada català hagués hagut un anarquista, no hauria existit a Catalunya el moviment cooperatista més popular i més important d'Espanya, puix que els anarquistes el combatien. Com tampoc hi haurien existit partits de masses tan populars com els nacionalistes i els republicans, puix que els anarquistes també els combatien. I aquí,company X, arribem al moll de l'òs dels acords apolítics del Congrès fundacional de la "Confederación Nacional del Trabajo de España".

Aquests acords -repeteixo-, defensats amb entusiasme pels anarquistes, singularment pel tipògraf Tomas Herreros, pertanyent al grup anarquista de "Tierra y Libertad",

foren els següents, i els investigadors del nostre moviment obrer els poden trobar a la "Bourse du Travail" entre el paperam del Sindicat de la Construcció de París. Jo els vaig trobar allí i em serviren entre els anys 46-50 per donar una conferència sindical a la capital de França que va publicar "Lluita", l'òrgan del PSUC a l'emigració. Poc més o menys deien així, citant-los ara de memòria: Com sia que l'UGT d'Espanya ostenta la mateixa ideologia política del PSOE, la qual cosa impedeix la unitat de tots els treballadors sense distinció d'idees polítiques i creències filosòfiques o religioses, els sindicats reunits en aquest congrès acorden fundar la CNT d'Espanya en base APOLITICA amb el fi d'unir tots els assalariats, pensin com pensin i creguin com creguin, per a defensar per mitjà de la lluita de classes llurs reivindicacions materials, morals i intel.lectuals. I s'hi afegia, encara: Per tant, la CNT no neix en contra ni en front de la UGT, sinó amb l'ànim d'autodissoldre's i ajudar a crear amb la UGT la nova central sindical única i APOLITICA, independent de tot partit polític, de tot Estat, de tota creència filosòfica o religiosa. Es a dir, company X, quelcom que s'assembla -salvant la distància històrica- a les actuals Comissions Obreres, en les quals tu tan encertadament milites.

Es clar que aquesta declaració no fou una concessió graciosa dels anarquistes, sinó una exigència d'allò que Ortega i Gasset -jo li poso sempre el segon cognom perquè no se'l confongui amb el torero- en deia "yo y mi circunstancia". Car, igual que el jo individual, cada col.lectivitat o associació d'individus té també la seva circumstància. I la que patien els anarquistes era veure que, sobretot a Catalunya, tant els republicans com els nacionalistes, mobilitzaven moltes més masses treballadores que ells i pensaren objectivament i lògica: Com collons volem atreure'ns als sindicats tots aqueixos obrers per a la lluita reivindicativa de classe si lluitem contra llurs partits i llurs dirigents polítics i endemés els diem que declarin el boicot a totes les eleccions municipals i parlamentàries? I el teu pare, X, recordarà -puix que ell i jo som del temps de la picor-, com ens vèiem aleshores de negres per a poder reunir un centenar d'obrers als respectius sindicats -tot invitant els "socis i no socis"-a fer una assemblea que acordés exigir millores de salaris i la setmana de vuit hores de treball. I, per a comprendre-ho millor, cal recordar que la CNT es va fundar el 1910, poc després del popularíssim, i polític, moviment de Solidaritat Catalana i gairebé immediata ment de la vaga general

revolucionària del 1909 contra la guerra del Marroc; és a dir, no sols en ple auge dels partits nacionalistes i republicans, sinó també en plena crisi de descomposició d'una monarquia milenaria, crisi que va començar a profundit zarse amb el desastre de les colònies d'Ultramar -o d'Ultratumba, com digué Pich i Pon en un acte oficial.

El "Noi del Sucre", que fou un fundador actiu de la CNT, es prengué seriosament els esmentats acords fundacionals, interpretant-los correctament en el sentit positivament unitari que té el mot apolític per a tota organització heterogènea de masses, encara que aquesta sigui la lluita de classes. I com sia que la descomposició de la monarquia -i això que aquesta era milenària, la qual cosa vol dir que res no hi ha "atado y bien atado"- seguia creixent a mesura que creixien llurs pròpies contradiccions i les lluites interiors i les "circumstàncies" exteriors - primera guerra mundial, Assemblea de Parlamentaris, vaga general revolucionària contra la guerra del Marroc, Juntes de Defensa Militars, vagues parcials, Revolució Socialista d'Octubre, etc., L'acord apolític i unitari de la CNT era més imprescindible que mai defensar-lo i aplicar-lo. Pero com és comú a tots els partits polítics -i sense que se'n escapi el Partit anarquista-, no s'acontenten a ser dirigents en allò que encertin, sino que volen ésser dominants, els anarquistes acabaren per fer de la CNT un partit anarquista. Es clar que mentre visqué el "Noi"-ajudat per molts dels seus amics- no ho poderen assolir del tot; car el "Noi", posant els interessos de la revolució democràtica contra la monarquia per damunt de tot -idea que feia la unanimitat de les masses populars-, no sols multiplicava la seva activitat de gran orador entre les multituds, sino que mantenia contactes personals amb personalitats nacionalistes i republicanes com Layret, Companys, Marcel.lí Domingo i singularment amb els dirigents socialistes de la UGT i del PSOE. En aquest aspecte respectuós de la defensa dels acords apolítics del Congrès fundacional de la CNT és ben significatiu que la signatura d'en Salvador Seguí no figuri en les dues absurdes i dogmàtiques declaracions que precipitadament i tumultuosa s'aprovaren en el II Congrès de la CNT, celebrat a Madrid l'any 1919: l'absorció de la UGT per la CNT, declarant-la àdhuc amarilla, i declarant també anarquista a la CNT.

Vingué després la inhumana repressió general: locaut patronal, persecucions, empresonaments, deportacions per carretera, assassinats pels mercenaris de l'anomenat "Sindicato Libre", lleis de fuga..., restà isolada la CNT de

les altres forces obreres, democràtiques i revolucionàries, i lliurada gairebé exclusivament als grups d'acció terrorista. Grups d'acció que el "Noi" -agitador de masses i significativament partidari de l'acció de masses- condemnava -tot reconeixent llur generositat- no sols per contraproduents, sino perquè -li sentírem dir mantes vegades- "si les masses s'habituen a que els grups els treguin les castanyes del foc, acabaran per anquilosar-se i no lluitaran per assolir elles mateixes les reivindicacions morals, materials i espirituals que desitgen". Per això el "Noi" en la darrera i curta època de la seva vida -que va des del primer d'abril del 1922 al 10 de març del 1923- en la seva propaganda oral reforçava encara més la seva concepció de l'apoliticisme en el si de l'organització confederal de masses. "Apoliticisme -deia- que no significa que l'organització sindical es desinteressi de la política; car tot és política en la vida social: política econòmica, política de preus i salaris, d'horari de treball, de seguretat contra accidents, d'impostos, de llibertat d'associació i altres aspectes de la vida social pels quals lluiten també totes les forces obreres, democràtiques i republicanes del país". I anava tant lluny el "Noi" àdhuc en les seves iniciatives pràctiques que, quan la CNT arribà un moment en què podia recaptar milions de pessetes, va llençar la idea que l'organització fundés un laboratori general d'Anàlisi, regit per tècnics d'absoluta garantia al servei del poble que analitzessin tot allò de consum popular per tal que els capitalistes -en llur afany del màxim benefici- no ens donguessin gat per llebre. Aquests dies passats m'he recordat d'aquest detall quan s'han descobert a Espanya les adulteracions d'alguns aliments, els perills de la conversió del gas ciutat pel gas natural, i no perdem de vista els defectuosos materials amb què es construeixen les cases protegides; car el "Noi" afegia que aquesta proposició anava també encaminada a fer vagues d'ofici i de ram no sols per les reivindicacions pròpies, ans igualment en defensa de la salut i la tranquil.litat del poble, cosa que mai no faran ni els governs capitalistes ni menys uns sindicats com els falangistes, creats per a servir els capitalistes.

Aquests aspectes del "Noi" són poc coneguts, i sembla que només s'ha destacat d'ell la seva persuassiva i eloqüent oratòria. En aquest sentit els comentaristes de premsa únicament han destacat dos dels seus grans parlaments: el de la plaça de braus a Barcelona, quan la vaga de "La Canadiense" l'any 19, per mig del qual va convèncer 30 mil frenètics que volien assaltar el castell de Montjuïc oposant escopinades als fusells i canons, i el míting gran-

diós que va donar a la Llotja de València poques setmanes abans d'ésser assassinat -en el qual jo també vaig prendre part-, i on Seguí va exposar més nítidament que mai la necessitat que l'organisme confederal, tot salvant el seu apoliticisme, s'unís en coincidència a les forces obreres, democràtiques i republicanes que en aquells moments exigien a la monarquia les responsabilitats dels desastres de la guerra al Marroc.

Nogensmenys, l'oratòria del "Noi" era sobretot educativa, i malgrat ésser un autodidacta, fou molt intel.ligent i estudiós. Es una llàstima que els nombrosos parlaments i conferències -mai no va escriure- que donà als sindicats i als Ateneus obrers i Sindicalista i àdhuc a la seva nombrosa tertúlia del Café Espanyol no fossin taquigrafiats; pero jo no voldria acabar sense recordar la cèlebre controvèrsia -que durà dos o tres capvespres-, mantinguda l'any 15, o potser el 16, amb l'intel.lectual republicà Joaquim Muntaner al club lerrouxista que havia al carrer Sant Pau, damunt mateix del cinema Diana. Fou una controvèrsia sobre els sindicats i la política, i en Muntaner, no sé si com una mena de parany per enredar el "Noi" va fer moltes cites de Plató i Aristòtil; pero el "Noi" li va contestar llençant-li als nassos textos i cites de Plató i Aristòtil per donar i vendre. I és que el "Noi" era també un enamorat -com nombrosos catalans aleshores -influència de "Xènius"?- de la civilització hel.lènica, i àdhuc a un fill seu - que morí molt jove després del seu assassinat- li posà el nom d'Heleni.

El caràcter de crim d'Estat que tingué l'assassinat del "Noi del Sucre" quedà ben palès per la valenta posició personal que prengué públicament en la qüestió de les responsabilitats que la consciència nacional espanyola exigia sobre el desastre militar d'Annual. Com es recordarà, aquest desastre ocorregut l'any 1921, consistí en què els àrabs del Nord d'Africa, revoltats i guiats per Abd-el-Krim contra l'ocupació colonialista militar espanyola, derrotaren en pocs dies -i amb forces molt inferiors a les espanyoles- tot l'exèrcit espanyol de l'Africa del Nord. El desastre tingué tal magnitud que tota la Comandància Militar de Melilla caigué com un castell de cartes. Els morts de soldats i oficials espanyols es contaren a milers i els presoners, àdhuc de generals i altres caps superiors, foren nombrosíssims. Don Melchor Fernandez Almagro en la seva "Historia del reinado de don Alfonso XIII" escriu (pàg.389): "Todas las posiciones intermedias y cer

canas cayeron - también las de la costa - en poder de los moros, incansables en acuchillar españoles. No se salvaron sino los que huyeron, y los que guarnecían el zoco El Zelatza no pararon hasta dar en la zona francesa".

Aquest desastre aixecà tota la societat espanyola exigint responsabilitats, sobretot a l'anomenat aleshores "partit militar", composat singularment pels xefs i oficials "africanistes", els quals feien i desfeien a l'Africa, d'acord amb el rei - el qual per això Unamuno l'anomenava "Alfonso el Africano" - i sense donar altra intervenció al govern que la de reclutar carn de canó i la de nodrir de crèdits militars l'exèrcit "africanista".En aquestes condicions, àdhuc no pocs polítics civils monàrquics es vegeren obligats a decantar-se per l'exigència de responsabilitats. Un d'ells, don José Sanchez Guerra, potser fou el més decidit, puix quan el març de l'any 22 fou encarregat de formar govern, tres dels seus primers actes consistiren a restablir les llibertats polítiques, segrestades des de l'any 16 gairebé sempre, destituir els generals Martinez Anido i Arlegui dels seus càrrecs de botxins dels treballadors de Catalunya i donar a una comissió del Parlament, formada àdhuc per socialistes i republicans, tota la investigació sobre el desastre d'Annual, producte d'una guerra colonial impopularíssima.

Naturalment, la represa de les llibertats polítiques,no sols motivà l'alliberament de milers de presos governatius i deportats a pobles de serralades, sinó que, a la vegada, desfermà una més gran activitat política i social de partits i organitzacions sindicals,activitat que essencialment es centrava en l'exigència de les responsabilitats pel desastre d'Annual i per l'abandonament de tota acció guerrerista-colonista al Marroc. El "Noi del Sucre", tan bon punt sortí en llibertat del castell de la Mola, a Maó, reprengué la seva audaç activitat revolucionària, i sol.licitat sobretot per les organitzacions cenetistes d'Andalusia i Llevant, emprengué una campanya de mítings multitudinaris. I en aquests mítings, per primera vegada, un dirigent tan significat com el "Noi" es va pronunciar en el sentit de que la CNT no es podia desentendre dels problemes polítics que agitaven la consciència nacional. I afirmava que en el cas del desastre d'Annual amb major motiu,tant perquè la tradició de la CNT era de lluita permanent contra la guerra del Marroc,com perquè en aquella guerra, com en totes les guerres, la carn de canó era ma-

jorment la dels treballadors. I com que el "partit militar" -africanista- anava ja preparant el seu cop d'Estat militar per evitar les responsabilitats i per salvar la monarquia -que s'enfonsava-, el "Noi" alertava les masses i les enardia en el sentit d'unir-se a totes les altres forces polítiques i socials per a respondre contundentment contra qualsevol cop de força militar que volgués ofegar de nou les llibertats polítiques.

Aquesta posició del "Noi" fou aprovada per l'esmentat ple confederal, malgrat l'oposició que li feu la representació en el ple dels grups anarquistes. Pero el "partit militar" (africanista) ja tenia organitzat el cop d'Estat -que es preparava precisament a Catalunya pel capità general Primo de Rivera-, i el "Noi del Sucre" fou assassinat exactament vuit o deu dies després que el ple confederal -reunit a Barcelona- havia aprovat tota la seva activitat de mítings i d'agitació de les masses treballadores per l'exigència de les responsabilitats sobre el desastre d'Annual i per la defensa de les llibertats polítiques.El "Noi", pel seu prestigi entre les masses,resultava un enemic perillós per a la camarilla militar que preparava el cop d'Estat, i aquest el feu assassinar el 10 de març de 1923. Sis mesos després,Primo de Rivera donava el seu cop d'Estat a Barcelona, cop d'Estat que, a la fi, tampoc va poder salvar de tots els seus crims la monarquia borbònica, que avui es pretén restaurar amb el feixista Juan Carlos de Borbón.

I finalment, company X, dos mots sobre la singularitat del terrorisme franquista. Sota el punt de vista feixista -mot que és el màxim que es pot dir de qualsevol terrorisme-, el terrorisme franquista és encara molt més rabiós que el de Hitler i bastant més ridicul que el de Mussolini. La darrera prova d'ultrarabiositat, l'ha donada el discurs de Carrero Blanco amb motiu del 80 aniversari del caudillo; i les darreres i múltiples formes d'ultraridiculesa les donen tots els jerarques del sistema amb l'afer del Mercat Comú, puix que en ésser menyspreats per la Comunitat Europea fan com el galan menyspreat per la mossa que pretén: abomben el pit ple d'orgull despitat i exclamen: "Puesto que doña Leonor no me quiere, renuncio a la mano de doña Leonor". I és que, company X, el franquisme, en ésser un subproducte del nazifeixisme, fa bo allò que el subproducte és sempre més degenerat que el producte. Més i més, la seva ultrarabiositat deriva de saber ells

mateixos que ho son, un subproducte; car al cap i a la fi Hitler i Mussolini arribaren al poder enduts per poderosos moviments respectius de masses, mentre que els feixistes espanyols ocuparen el seu per les baionetes estrangeres nazifeixistes i l'ajut de tota la reacció mundial. Aquest fet els dóna la mala consciència íntima de sentir-se disminuits i per això intenten camuflar llur petitesa amb vistoses escenografies, buides xerrameques i tonitroants triomfalismes. Digue-me allò de què presums i et diré allò de què careixes. I si hi afegim que no s'han pogut guanyar l'afecte popular, i molt menys el de la joventut, i àdhuc van perdent influents estaments que els ajudaren, t'explicaràs la duresa ultrarabiosa de llur repressió terrorista -"mis policías y guardias no son angelitos" (Garicano Goñi) i "para mí no hay presos políticos, sino delincuentes" (fiscal Herrero Tejedor)-; com t'explicaràs igualment la seva ultraridiculesa darrera de batejar peix a la carn - com el frare que no volia pecar dins la quaresma - amb això d'anomenar "monarquía institucionalizada" la restauració que intenten preparar en Juan Carlos donant-ho com un fet nou. Car a part que, segons els diccionaris, INSTITUIR és establir quelcom que abans no existia, la monarquia espanyola ha conegut al menys dos precedents de sustitució a la corona pels fills en vida dels pares: el de Felip II en vida de Carles I, i el de Ferran setè en vida de Carles IV. I... "Lagarto, lagarto", com diuen els castellans, no em negaràs que els substituts mencionats foren també ultrarabiosos. Serà per això que Juan Carlos en un discurs digué que si fóra rei "no le temblaría la mano"?

I res més, volgut X, que desitjar-te un bon treball dins les Comissions Obreres, a les quals estic segur que hi militaria el "Noi del Sucre" -l'assassinaren que acabava de complir 33 anys -, la vida del qual, com la dels assassinats a Gramada, Erandio, Madrid, Barcelona, El Ferrol, Santiago de Compostela... és el tribut que els millors fills del poble paguen a la revolució, puix que la donen generosament en defensa dels interessos de la classe obrera, de la seva unitat combativa i per la llibertat de tots els pobles d'Espanya.

Avelí Artís-Gener

El comissari Francesco Scotti

Publiquem aquest record personal de la guerra civil de l'escriptor Avelí Artís-Gener, com a homenatge pòstum a FRANCESCO SCOTTI, lluitador antifeixista i comunista, que va jugar un paper tan important en l'organització de l'Exèrcit Popular a Catalunya, com a comissari de divisió i que ha mort a Milà el 24 de gener passat.

La vida de militant comunista de Scotti, que havia començat als 18 anys, es va perllongar després del 1939, primer a França i després al seu país, Itàlia, on va participar en l'organització de la "Brigada Garibaldi" i al triumvirat insurreccional del PCI per la regió del Piamont. En morir era membre de la direcció del Partit i senador. Havia treballat per al Consell Mundial de la Pau.

Saludem en Scotti l'amic i el camarada entranyable, el lluitador heroic i abnegat contra el feixisme i pel socialisme, l'animador infatigable de la solidaritat de combat del poble italià amb els pobles d'Espanya.

En aquells dies de la nostra ofensiva damunt Terol teníem el lloc de comanament de la divisió en un vell molí fariner. Era migdia i, en la gran sala del primer pis, dinàvem al voltant d'una grossa taula tots els de l'estat major. El balcó obert feia entrar al menjador la reverberació de la planúria aragonesa. Assegut a terra, un soldat de transmissions feia la guàrdia al costat del telèfon de campanya. Vam sentir el zumzumeig característic i vam veure, molt

lluny, una forta concentració aèria que s'apropava. Simultàniament va repicar el telèfon i era un observatori que ens havia de comunicar alguna cosa. Com que jo era el cap de la Segona Secció, el soldat em va passar l'aparell. L'informe de l'observatori era perfectament col.loquial, casolà, diria:

-Capità: vénen divuit "pavas" i vint-i-set caces, direcció Nord-Nordest.

-Ja els estem veient. Gràcies.

Menjàvem l'escudella. Vaig retransmetre l'informe als que sèiem a taula malgrat que ja no calia: teniem damunt els avions. Tothom va continuar enfeinat amb el primer plat.

Era, com deia, un temps d'ofensiva nostra i la convicció encomanava seguretat. Tanta, que ni tan sols no camuflàvem els vehicles de la divisió, escampats ci per lla davant el molí, sense cap sopluig dissimulador. Els avions havien advertit el lloc de comandament i van descarregar. Mentre els feixucs avions deixaven anar les bombes els caces metrallaven tot allò vivent que descobrien. El menjador (tot el molí, he de dir) es va estremir amb els impactes. Diverses bombes van esclatar en l'esplanada davantera i, una altra almenys, va caure al pati posterior on teníem la cuina. Quan es van dissipar el fum i la pudor de trilita, tots nosaltres continuàvem al voltant de la taula, menjant la sopa. Vaig tenir una arrencada de sinceritat i vaig dir als meus companys:

-Us admiro, nois! Mai, en tot el que duem de guerra, no l'havia vista tan a prop. Us confesso que he passat molta por.

-Jo també n'he tingut -va dir un altre cap de secció;

-I jo.

-I jo.

Resultava que tots n'havíem passat. Però com que havíem continuat menjant l'escudella, vam riure de la situació.

-Som una colla de valents! -vaig dir com a resum.

-Si: som uns valents que hem passat por! -va

fer el comissari Francesco Scotti.

-Pero no hem interromput el dinar -vaig insistir.

Francesco Scotti va afegir:

-Perquè, sense dir-nos-ho, hem fet un moviment instintiu que immunitza del perill. Una petita contracció de no res.

-Quina contracció? -va preguntar el cap de la unitat.

-La de l'esfínter de l'anus. El fas una mica cap endintre, i ja està! Hom pot continuar menjant escudella. Està esplèndida, per cert! No en queda més?

La guerra encara havia de durar molt de temps I vaig tenir múltiples ocasions de comprovar l'eficàcia de la lleugera contracció.

A questa situació que acabo d'explicar, perfectament intranscendent i consuetudinària en època de guerra, dóna, això no obstant, una imatge de Francesco Scotti, el meu entranyable comissari i amic i company, en el sentit més estrictament rigorós del mot.

Com que, sense regateig possible, és l'home que més fortament ha passat per la meva vida, sento el desig de parlar-ne, de transmetre la meva admiració del lluitador exemplar, ara que ha caigut. Morir és un simple acte físic, d'acord. Viure -i viure projectat damunt els altres- és la prerrogativa d'alguns escollits. No tinc cap mena de dubte respecte a Francesco Scotti i sé que el veig i el jutjo a través d'un prisma equànime, sense haver-lo de mitificar poc ni gaire. Malgrat que ell, tan íntegre, molt sovint feia pensar que ja era a frec del mite.

-Allò que més m'emprenya de tu és que siguis tan perfecte! -li vaig dir un dia.

-De tu, el que m'emprenya és la candidesa! -em va dir somreguer.

Etern lluitador, des de l'adolescència va conèixer l'agredolç del combat polític. Estudiant de medecina -carrera que mai no podria acabar-, passava més dies a la presó que en les aules de la facultat. La presó és una escola -tanmateix cara!-, pero innegablement bona. Scotti hi va aprendre molt, s'hi va forjar amb el tremp dels

bons comunistes. Amb apassionada lectura de Marx, escrit amb suc de llimona en els marges d'una inofensiva bíblia per algú de fora, revelant el text amb un llumí fins que l'aprenia de cor i esquinçant seguidament la pàgina. I menjant-se-la,molt sovint. La guerra que el feixisme havia declarat al poble espanyol -i al català principalment- el va fer venir a cercar un lloc de combatent. I, ben aviat, havia de ser un dels millors Comissaris Polítics que van lluitar amb les forces del poble; abnegat, decidit, poseïdor d'una clara visió àdhuc en les circumstàncies més tèrboles, valent -amb aquella gosadia de contracció d'esfínter, o sigui d'home sensat- i excel.lent company, va ser tan bo com assessor polític que com a combatent. S'havia generalitzat l'eslogan, aplicat als comissaris, que deia primer a avançar i darrer a retrocedir i, en el cas de Francesco Scotti, semblava fet a la seva exacta mesura.

Un temps, quan érem a l'Alt Aragó, ell i jo dormíem al cor de la petita església del castell de Lerés. Va ser una llarga tongada d'atacs diürns i, arribada la nit, quèiem materialment retuts damunt els nostres jaços. Pero era la nostra època del Contra Dühring i mai no podré pensar en Lerés o en Jabarrella o en el riu Gàllego si no és amb la figura d'Engels presidint-ho. L'Scotti i jo llegiem la magistral rèplica i fèiem pauses freqüents, comentant-la paràgraf per paràgraf. Hi havia nits -ho confesso- que la son em vencia i el text d'Engels aportava un prodigiós non-non. Quan Scotti s'adonava de la meva letàrgia interrompia sobtadament la lectura i em preguntava:

-Què he dit?

Refeia a batzegades la darrera frase, poant les paraules en el subconscient.

-I què vol dir?

-Tinc molta son, Francesco!

-Jo també.Però no podria dormir si no acabem el passatge! Què vol dir,aquesta darrera frase? -insistia.

-No l'entenc.

La rellegia i me l'explicava, fins que estava segur que l'havia compresa de baix a dalt.

-Dona'm un exemple d'això que diem;

El cercava inútilment en les boires del somni i en Francesco se'n burlava. Finalment feia:

-Au, ximple, dormim!

Apagava l'espelma. Ens encongiem dessota les nostres flassades, jo en una posició gairebé fetal. Sovint, encara em tustava des del seu jaç,

-Dorms?

-Quasi.

-Ara recordo que quan Lenin feia Iskra a Hamburg...

Seguia alguna cosa que jo no podia capir en els meus llimbs de la son. M'adormia definitivament pensant "aquest bandarra demà em preguntarà què li havia passat a Lenin quan enviava clandestinament la seva Iskra!"

I aquesta era una situació permanent, de deixeble en desfalc, convençut que mai no podria assimilar aquella deu de doctrina, fer-me meu l'hàbit d'anar eternament al fons de les coses i passar-les pel sedàs del raciocini, i defraudaria el meu pacient mestre. Temia el dia que em desnonaria per inepte, perquè no m'adonava de com em saturava, de com em madurava espiritualment. De com bastia dintre meu una nova personalitat, tota feta de Francesco Scotti, de la profunditat del seu pensament i de la sèva interpretació d'una doctrina incontrovertible.

Vam passar plegatsla frontera de Coll Pregon la matinada del 13 al 14 de febrer de 1939, segurs que a França embarcariem cap a València,on obriríem un nou front. Ell, comissari de divisió, n'estava absolutament persuadit i no acceptava donar per llesta la lluita. Però a França ens esperava el camp de concentració. Tots els que fèiem la resta de la 60 Divisió vam quedar reclosos al de Prats de Molló. Un dia, asseguts damunt la neu en el descampat que era el nostre camp de fortuna, li vaig explicar el meu projecte de fuga. Va meditar llargament abans de respondre i finalment va dir:

-Escapa't si pots. Jo també penso fer-ho.

-Escapem-nos plegats.

-No: cadascú pel seu compte. Encara no has après tàctica revolucionària?

Una matinada d'abril anava en l'autobús que

m'havia de dur de Prats de Molló a Perpinyà, assegut en el traspontí de davant, i dissimulava la meva condició d'escàpol ajudant el xòfer a obrir i tancar la porta. Fora del poble, uns quilòmetres més endavant, l'ombra d'un home a la cuneta ens feia senyal de parada.

I va pujar Francesco Scotti, embolicat amb una gruixuda flassada. Amb els ulls em va fer un gest invocant silenci. Amb una altra mirada, a Perpinyà, ens vam acomiadar. Va ser la darrera vegada que el vaig veure vivent. Rectifico: no és veritat, encara l'hi veig ara i el veuré mentre jo visqui.

Comandant Artis-Gener

"Yo creo en la esperanza" de Díez-Alegría i el moment actual del catolicisme espanyol

per J B

El Pare Díez-Alegría, en la seva obra citada més amunt, ha resumit les línies mestres del moviment renovador de l'església espanyola en els darrers anys, ensems que fonamenta sòlidament la seva evolució posterior.

La lectura de les seves pàgines, escrites al compàs de la història social i política recent, posa en relleu que les actituds crítiques de molts cristians i de la pròpia Jerarquia no responen a una adaptació oportunista a l'estat de desenvolupament actual de la societat espanyola. Es tracta d'un procés de ruptura que abasta tant al cristianisme i a l'església cultualistes, i lligats a les forces del diner i de la reacció, com a l'actual sistema polític i econòmic fundat sobre l'opressió dels drets humans i l'explotació de l'home per l'home.

Es evident que l'experiència de Díez-Alegría i el procés renovador de l'Església espanyola continua tenint resistències, però la cosa certa és que només aquest cristianisme nou té esdevenidor i només ell pot guanyar per a certs sectors de l'Església espanyola l'estímul i el respecte de les forces progressistes i revolucionàries.

El Pare Díez-Alegría exposa el seu pensament, la seva experiència vital, a partir d'una lectura de l'Evangeli, conscient del seu falsejament històric i davant la realitat humana, social i política del poble espanyol durant els últims trenta anys, realitat que es concreta fonamentalment en el seu patiment innombrable sota la dictadura. A vegades, però, es troba a faltar en les seves pàgines una més gran referència a les dades concretes, al patiment concret del nostre poble que, sens cap mena de dubte, han impulsat la seva reflexió cristiana i el seu obert compromís per la justícia.

La lectura de l'Evangeli sugge-

reix al pare Díez-Alegría dues afirmacions fonamentals, dues postures bàsiques: d'una banda, "l'amor al proïsme" - molt més enllà d'un cert reformisme social i polític- com a centre de la dinàmica cristiana que ha de conduir a treballar, a comprometre's per l'alliberament de l'home de totes les esclavituds, perquè diu que a "Crist se'l troba entre els oprimits a qui cal alliberar i no en cap altre lloc". D'ací el paper profètic del cristianisme enfront de la religió cultualista i espiritualista que ha sustituït pràcticament tot al llarg de la història a la vivència pròpiament evangèlica.

D'altra banda, és de remarcar l'afirmació de la llibertat cristiana, de la primacia de la consciència -enfront de tant de dogmatisme opressiu- per tal de romandre a l'Església i recuperar-la del seu "fracàs històric" després de tants de segles de compromís amb les forces de "l'amo", com qualifica Díez-Alegría, en termes hegelians, les classes dominants de cada període històric.

Cal ressaltar com, a través d'aquestes preses de posició i de la resta de les seves pàgines, el Pare Díez-Alegría, com també el moviment de renovació de l'Església actual, connecta amb allò que se'n diu "el pol apocalíptic" o profètic del cristianisme que, més o menys vivaç, ha estat sempre present a la història enfront del pol "constantinià", constantment dominant. (1)

En efecte, i sens perjudici de la utilització del catolicisme com a instrument de les classes dominants, no es pot desconèixer en una anàlisi objectiva que el cristianisme o, més ben dit, els cristians, han complert un paper positiu en determinats moments de la història.

En aquest respecte són interessants les aportacions d'Engels en algunes de les seves obres i concretament en la "Contribució a la història del cristianisme primitiu" (2), publicada en 1894-1895. Aquesta obra comença dient el següent: "La història del cristianisme primitiu ofereix curiosos punts de contacte amb el moviment obrer modern.Com aquest, el cristianisme era en els seus orígens un moviment d'oprimits: va aparèixer com la religió dels esclaus, dels pobres i dels homes privats de tota mena de drets, dels pobles subjugats o dispersats per Roma. Els dos, tant el cristianisme com el socialisme obrer, prediquen un proper alliberament de la servitud i de la misèria: el cristianisme trasllada aquest alliberament al més enllà, a una vida més enllà de la mort, al cel; el socialisme la situa en aquest món, en una transformació de la societat. Els dos són perseguits i colpejats,els seus militants proscrits i sotmesos a lleis d'excepció ..." Aquestes paraules reflexen sens dubte com en el seu naixement històric, i concordant amb el paper jugat per Crist en la història,el cristianisme era lluny d'ésser una doctri-

na de reconciliació. Aquell plantejament il.lusori, però, va permetre fàcilment l'assimilació del cristianisme per Constantí per tal de liquidar gairebé definitivament allò que el cristianisme podia tenir de protesta contra l'ordre establert.

Però aquesta actitud crítica i renovadora va a aparèixer en altres moments històrics tant a través de moviments pròpiament religiosos o ascètics com a través de moviments directament vinculats al procés polític com són els encapçalats per Huss, Münzer i gran part dels moviments catòlics obrers de la postguerra.

La crisi religiosa del catolicisme espanyol

Amb aquest punt de partida, que ja serà present en tota la vida de Díez-Alegría, el procés de renovació de l'Església ha de trobar un seriós reforç en els seus plantejaments doctrinals.

Malgrat tot convé tenir present que aquella renovació, que ja està en marxa i que es irreversible, ha partit també dels mateixos pressupòsits ideològics que explica Díez-Alegría, amb avanços i retrocessos que han estat i seran normals després de tants segles d'obscurantisme i de complicitat amb les forces reaccionàries.

Llevat d'aquells plantejaments estrictament doctrinals, el que és cert és que els catòlics han estat i són ja protagonistes en la lluita contra la dictadura i per la democràcia que lliura fa tants anys la classe obrera i els sectors més conscients de tot el poble. I aquesta lluita és, en definitiva, la base històrica sobre la qual s'ha operat la crisi ideològica i religiosa del catolicisme espanyol i que ara abasta amb més o menys decisió a la pròpia jerarquia. Cosa que demostra que l'avanç del cristianisme profètic no és el resultat d'una operació intellectual de laboratori, sinó el producte de canvis econòmics, socials i ideològics que afecten tota la societat espanyola. Per això és molt positiu que el paper actiu dels catòlics a Espanya hagi passat aviat d'un diàleg més o menys intel.lectual amb els marxistes a una col.laboració concreta amb tots aquells que lluiten a favor d'una democràcia. Concretament s'ha produït una important col.laboració a partir de l'ètica com ja havia assenyalat Manuel Sacristán, on no cal arribar a acords previs sobre concepcions generals, sobre la concepció de la història i el món. Deia Sacristán: "El pla de l'ètica és, endemés, aquell en el qual es poden estimar d'una manera concreta les possibilitats de convivència fins i tot material, la compatibilitat dels objectius socials i dels valors implícits en les conductes que cadascú està disposat a acceptar com a pròpies... Atenir-se ara com ara a l'ètica no és, d'altra

banda, una renúncia intel.lectual, sinó que resulta ésser una actitud coherent amb l'actitud crítica". (3)

Per tot això, la crisi del catolicisme espanyol té, al costat d'un fonament estrictament cristià, el punt de suport que ofereix la lluita concreta a favor dels oprimits i el coneixement del marxisme-leninisme.

Ja hem vist com Díez-Alegría col·loca al centre del cristianisme l'amor al proïsme i reclama l'encarnació dels cristians entre els pobres i oprimits per superar el panorama descoratjador d'una Església absent "de les masses populars". Ensems, assenyala que "el comunisme realitza plenàriament el sistema d'encarnació ... es presenta com un moviment dels obrers, de les masses populars i per a elles".

Però també contribueix a la nova visió de la fe el coneixement del marxisme-leninisme, com a guia del moviment alliberador de tot el poble i en tant que crítica de quant en la religió hi ha de cultualisme i espiritualisme evasiu.

El coneixement del marxisme va dur Díez-Alegría a la "comprensió que cal dir no a l'explotació i a les estructures d'explotació", fins el punt d'afirmar que "Marx m'ha dut a redescobrir Jesucrist i el sentit del seu missatge". Com a conseqüència d'aquesta presa de posició, tan fonamental, es produeix una crítica radical a l'esperit i estructura del capitalisme i dels ideals tradicionalment cristians de la col.laboració entre les classes. Paral.lelament, s'adopten posicions favorables a la lluita contra l'arbitrarietat i contra la injustícia -com també en favor de la lluita de classes- per tal de construir el socialisme, on podrà "organitzar-se la ciutat humana d'acord amb els valors evangèlics de fraternitat i treball solidari".

No hi ha dubte que segueix essent vàlida l'afirmació de Marx: "L'home fa la religió. La religió no fa l'home". Però en aquest cas, ¿quina és avui la construcció religiosa de l'home que s'obre pas enfront de la formulació dogmàtica i tradicional feta per l'Església? Certament, com assenyala el pare Díez-Alegría, el cristianisme s'"ha fet una imatge de Déu" per tal de donar-li culte i eludir la interpel.lació sobre la justícia i la fraternitat. Però la revisió radical d'aquest plantejament col.loca els cristians davant una fe i una experiència personal i col.lectiva que és molt més a prop d'allò que Marx va anomenar "la protesta contra la misèria real" que del "sospir de la criatura aclaparada... de la religió com a opi del poble". I és que no es pot desconèixer que a partir de les anàlisis d'Engels i de les interpretacions del fet religiós per Marx, la religió té una realitat contradictòria que en aquell moment històric es decantava absolutament a favor del seu paper alienant i opres

siu però que avui -com en altres ocasions històriques- cobra una dimensió nova que la pot convertir en un estímul del progrés històric.

Per tot això, avui resulten inacceptables obres com "Els marxistes i la religió" de Michel Verret on s'arribava a dir "Déu s'ha tornat inútil, la religió ha de desaparèixer. I aquest defalliment proveirà, al seu torn, la prova experimental de la inexistència de Déu". (3).

Amb aquest bagatge ideològic, el moviment progressista català fa front comú amb demòcrates, socialistes i comunistes en la lluita contra la dictadura, fet de tal trascendència que ja mereixia l'atenció de Santiago Carrillo a "Nuevos enfoques a problemas de hoy" per tal de destacar-ne la importància i fins i tot la coincidència ideològica i política en molts aspectes de la tasca per objectius comuns.

I amb aquesta activa participació dels catòlics a la lluita antifranquista es va obrir una de les més fermes esperances per a la construcció de la futura Espanya democràtica. Per aquesta causa ja ho va destacar així un article publicat a NUESTRA BANDERA per Federico Melchor on deia: "El Partit va saber veure que aquesta superació política (la major oposició a la dictadura) era, en gran part, la superació de la incompatibilitat democràcia-catolicisme, la liquidació del tremend equívoc de que entre els catòlics -com a tals- i els seus moviments, d'una banda, i els comunistes, classe obrera organitzada i els seus objectius de transformació de la societat, d'una altra,hi havia una barrera infranquejable".

I un cop superada,en part, aquesta barrera, és evident que els catòlics han començat de donar a tot el poble una visió nova de l'Església trencant amb la seva complicitat amb el poder econòmic, polític i cultural.

Les exigències del pare Díez-Alegría a l'Església espanyola actual

Com ja hem dit, és una realitat indiscutible la participació de gran nombre de catòlics en l'activitat política per la democràcia i el socialisme com a concreció de llur fe i de llur amor al proïsme. Heus aquí els moviments de protesta contra la tortura policial i els ultratges sistemàtics del govern a les llibertats democràtiques, la participació en moviments i organismes per imposar la solidaritat moral i material amb els represaliats i perseguits i per fer front a la repressió, la incorporació a la lluita de les comissions obreres o als diferents grups o forces polítiques de l'oposició democràtica i socialista.

Tanmateix, tot i ésser cert que l'impuls més vital de la renovació

cristiana passa a través de les múltiples formes d'oposició a les quals participen seglars i sacerdots catòlics, no es pot confondre fàcilment amb la jerarquia. Per molt avançat que sigui aquest procés renovador, i cal desitjar que ho sigui sincerament i profundament fins les seves últimes conseqüències, no es pot oblidar que la renovació de l'Església passa també molt fonamentalment per les actituds de la jerarquia. En part a conseqüència de la pròpia estructura interior de l'Església, per molt criticable que sigui, i perquè en definitiva la jerarquia constitueix la força que pastoralment i políticament condiciona en gran part la majoria dels catòlics i inspira respecte i temor al poder polític i en especial al poder franquista. D'ací que calgui posar especial atenció a l'actitud dels bisbes espanyols per tal de calibrar realment el grau d'evolució de l'Església espanyola i contemplar la seva actitud a la llum dels plantejaments i exigències del pare Díez-Alegría, no pel fet d'ésser seus, sinó perquè representen l'exigència de revisió profunda que travessa el cristianisme actual.

No hi ha dubte que els darrers anys la jerarquia ha adoptat posicions molt concretes a través de les seves pastorals sobre la defensa del dret de vaga i altres drets de l'home als quals no es reconeix en el sistema polític actual un conducte adequat. Es cert que han sostingut individualment el dret de les minories lingüístiques i culturals a ésser respectades, que han denunciat la violència estructural i s'han oposat als ultratges dels consells de guerra i del Tribunal d'Ordre Públic tot protegint la funció pastoral de llurs sacerdots.

Però, malgrat tot, la jerarquia ha avançat molt tímidament en la línia del cristianisme profètic i alliberador vers un compromís efectiu a favor de tots els qui pateixen l'arbitrarietat i la injustícia.

Malgrat tot no es pot desconèixer la importància històrica de l'Assemblea Conjunta i del recent document sobre l'Església i la comunitat política,com a signe de certs canvis positius.

D'una banda l'Assemblea Conjunta ja va afirmar rotundament: "...la insuficient realització dels drets de la persona humana i la persistència de greus desequilibris econòmico-socials" en la societat espanyola.

Igualment el document citat, dins de la seva ambigüitat, representa un gran avanç en tant que és un estímul al compromís polític del cristià com a "part integrant de la missió alliberadora que Crist li ha confiat", com així mateix a la denúncia profètica de tots aquells fets que afectin els febles i oprimits, activitat que no pot eludir-se més que a risc d'incórrer en una franca complicitat amb els poders establerts.

Tot això és important, certament, en tant que trenca amb la concepció egoista, individualista i espiritualista que havia assumit tradicionalment el pensament catòlic. Però encara és molt tímida la ruptura de la doctrina social de l'Església i, sobretot, manca encara de la concreció necessària per passar d'una proclamació a un acte concret de servei i compromís.

Les actuacions de les comissions Justícia i Pau estan obrint pas en aquesta nova línia en la mesura que són sobretot defenses concretes de la dignitat humana, dels seus drets fonamentals i una exigència de democràcia, que són els fonaments bàsics per construir el socialisme futur, el socialisme científic.

Certament, el món futur a què aspiren els cristians -i que Díez-Alegría qualifica sens cap mena de dubte com una societat sense classes- només assolirà la seva culminació més enllà de la història. Malgrat tot el propi Díez-Alegría fa front a actituds escapistes quan afirma que, "la renúncia a l'esperança històrica és incompatible amb el manteniment d'una esperança escatològica genuïnament cristiana". Concretament que l'esperança en els cristians passa avui inexcusablement per l'esperança històrica que consisteix en la lluita diària contra la dictadura i per la democràcia. I els catòlics haurien de tenir molta cura perquè, enduts de la seva esperança escatològica, no vagin a traslladar la seva fe en el cel en socialismes més o menys llunyans i descuidin i fins i tot menyspreïn allò que necessiten urgentment, de forma immediata, les masses, en particular les millores de les seves condicions de vida i treball, les llibertats democràtiques i les transformacions socials i polítiques que, encara que revolucionàries, no puguin qualificar-se encara de socialistes.

El testimoni de Díez-Alegría és un bon, un estimable servei als catòlics i a l'Església per a comprometre's decididament en una lluita ideològica i política alliberadora. I també contribueix a estrényer la unitat de tots quants aspirem sense recels ni desconfiança a guanyar la victòria a favor de la llibertat formal i real de tot el poble.

Per tal d'assolir això, cal que l'Església sencera superi el seu pretès neutralisme entre les forces històriques contradictòries que són presents en la societat espanyola. D'una banda, la seva fidelitat a la fraternitat evangèlica li imposa deures concrets a favor d'una reconciliació contra aquells qui s'entesten a mantenir oberta la guerra civil. ¿Quant caldrà esperar encara per un pronunciament obert i públic de la jerarquia a favor de l'amnistia? D'altra banda, els principis profètics del cristianisme han de conduir a prendre posicions en defensa de les víctimes de la repressió per tal d'aï-

llar i denunciar els qui exerceixen el poder actual conquerit i mantingut per la força bruta. L'actitud de l'Església en aquest sentit ha de generalitzar-se. Així rebrà una dimensió positiva en la història actual i serà fidel als pressupòsits que ja comparteixen tan amplis sectors de l'Església. Com diu Díez-Alegría: "aquests actes de solidaritat i de justícia humana i social són els que donen la seva significació última i definitiva a l'existència humana davant el judici de Déu". Si això és cert la resposta de l'Església no admet retards ni vacil.lacions. Així ho espera, exigent, tot el poble d'Espanya.

N O T E S :

(1) Vegi's "Cristianismo primitivo y mundo moderno". Gilbert Mury. De l'obra col.lectiva "Los problemas de un diàlogo". Alianza Editorial.

(2) "Sur la Religion". Textos escollits de Marx-Engels. Editions Sociales.

(3) "El diàlogo: consideración del nombre, los sujetos y el contexto". De l'obra col.lectiva citada més amunt.

Per J.M.

El militar demòcrata i els consells de guerra

La jurisdicció militar, nascuda com a privilegi de les armes, s'ha anat convertint en sistema formal i disciplinari intern de l'exèrcit per resoldre els conflictes nascuts al seu si. Quan en l'Europa contemporània es van extingint els privilegis de l'Antic Règim, el Fur militar va perdent aquest caire medieval i es va transformant en jurisdicció disciplinària interna.

Aquesta jurisdicció disciplinària funciona amb els principis bàsics i clàssics de l'exèrcit: jerarquia, enèrgica celeritat, eficàcia... Per això no és criticable que el President dels Consells de Guerra tingui superior rang que els vocals i que aquests no puguin ésser d'inferior rang que els acusats; o per això és també lògica la rapidesa i sumarietat del procediment i la facultat última de l'Autoritat Judicial, que és el Capità General de la Regió (article 49 del Codi de Justícia Militar), per aprovar la sentència del Consell de Guerra, que ell mateix va ordenar formar i en va designar els components (art. 65 CJM).

Però allò que es lògic per als fins interns de l'exèrcit no ho és quan se surt del seu àmbit. Com no ho fóra jutjar amb criteris de dret canònic els conflictes interns de l'exèrcit.

La legislació militar i la seva reforma

La legislació espanyola conté una sèrie de lleis i decrets pels quals es concedeix a la jurisdicció militar la facultat de jutjar conductes de ciutadans no militars per la seva finalitat política contrària al Règim. Les Lleis de 2-III-1943 i 18-IV-1947, de Rebelió Militar i de Bandidatge i Terrorisme, unificades en el Decret de 21 de setembre del 1960, adjudiquen a la jurisdicció militar la repressió única o preferent no

solament de conductes violentes (articles 3 a 5) sinó típicament civils, és a dir civilitzades, com ara la unió de persones amb fins polítics, la lliure expressió, o la vaga, assimilat tot a rebelió militar.

Imposar a ciutadans no militars la subordinació jeràrquica, la disciplina, el rigor, l'enèrgica celeritat amb què funciona l'exèrcit en el seu conjunt i per tant també els seus Consells de Guerra, és negar-se a acceptar l'evolució històrica amb la qual hem començat aquest tema, evolució consumada i irreversible; és declarar ciutadans de segona classe els ciutadans no militars; és erigir l'exèrcit en àrbitre expeditiu de la convivència cívica; és enfrontar l'exèrcit amb una societat de la qual forma part i a la qual està destinat a servir.

"La promulgació de les Lleis 42/1971 i 44/1971, ambdues de 15 de novembre - diu la Circular del Fiscal Togat datada el 10 de juny del 1972- ha vingut a variar substancialment l'extensió dels actes punibles que durant els tres darrers decennis i en raó de circumstàncies especials que no són del cas analitzar, eren atribuïts al coneixement dels Tribunals Militars. Superades aquelles circumstàncies i plenament vigent la normalitat política, s'ha restablert, amb la derogació del Decret de 21 de setembre del 1960 la competència típica, genuïna de la nostra jurisdicció."

"No és nota distintiva, ni tan sols predominant, de la jurisdicció militar, la d'excepcionalitat, sinó la d'especialitat basada en la seva naturalesa, essència i finalitat."

"No és missió de l'exèrcit, ni es pot confondre amb cap dels fins que li són assignats, la cura i manteniment de l'ordre públic intern de la Nació, que en circumstàncies normals competeix a l'autoritat civil i està encomanat, pel que fa a la seva imposició coactiva i càstig dels seus infractors, a l'acció dels tribunals ordinaris."

I per reblar encara més la seva rotunda afirmació conclou: "La jurisdicció militar no és una jurisdicció "de càstig" en la qual, juntament amb la seva competència genèrica se li adscriguin, tot i en plena normalitat jurídica i política, certes formes greus de delictes contra l'ordre públic o social."

La reforma del 1971 adjudica a la Jurisdicció Militar la repressió de conductes violentes de contestació a la violència del Règim, sempre que aquestes conductes tinguin una dimensió objectiva de "guerra subversiva" -segons expressió del Fiscal Togat- i tinguin un afany concret, i no només genèric, d'alteració política violenta i un resultat en tal sentit. El Fiscal Togat matisa clarament que si no es donen tots aquests elements conjuntament no s'ha d'acceptar la competència per jutjar els

fets, que són de la competència del Tribunal d'Ordre Públic. Aquest és el seu criteri, que és una ordre per als seus subordinats.

La funció assignada a l'exèrcit

El Règim ha disposat les coses perquè l'exèrcit es trobi encastellat, pres en la seva pròpia disciplina interna i jerarquització desviades de llur objectiu i finalitat, aliè a la societat de la qual en constitueix peça fonamental i enfrontat amb ella. En tenir-lo així encastellat, el Règim pretén continuar utilitzant-lo com a instrument repressor del poble, d'absoluta confiança, com el còmplice més recalcitrant.

Els últims Consells de Guerra de caràcter polític indiquen que els valents i valuosos criteris quallats d'objectivitat i tècnica del Fiscal Togat no han trobat en tot cas la rèplica civilitzada que caldria,en les sentències dels Consells de Guerra.

Aquest enfrontament de criteris en el si de l'exèrcit posa de manifest que aquest és part de la nostra societat; que no està al marge dels corrents que reguen totes les nostres estructures i el ressò dels quals arriba al propi Govern, com ho va posar en relleu la publicació per tota la premsa d'una lletra de Santiago de Cruylles en abandonar el seu càrrec de Sots-secretari de Governació.

Els militars estem obligats a formar part dels Consells de Guerra (art. 80 CJM) excepte en cas d'incompatibilitat per parentiu, interès, relació jeràrquica, amistat o enemistat (art. 159).

Les facultats dels vocals no són solament les simples de demanar lectura de folis, o formular preguntes (arts. 774 i 777), sinó també la fonamental i sobirana de votar, després de l'exposició d'observacions i raonaments del vocal ponent (art. 786), la qual cosa és trascendental, pel fet de decidir-se la sentència per majoria absoluta (art. 788).

Tot i que amb freqüència s'ha dit que la sentència està mediatitzada per la facultat de la seva aprovació pel Capità General de la Regió, com Autoritat Judicial, i tot i que a voltes això hagi ocorregut de fet, l'esperit i la lletra del Codi de Justícia Militar s'hi oposa.

La doctrina del Consell Suprem de Justícia Militar entén que l'Autoritat Judicial és la directora del procediment i que li correspon vetllar per la puresa formal. Però l'Autoritat Judicial "no podrà fonamentar la disconformitat de la sentencia en l'apreciació de la prova, llevat el cas de notori error" (art. 799). El Consell de Guerra es sobirà en la seva facultat d'estimar els fets pro-

vats i en la seva facultat d'elegir la pena i imposar-la en el grau que estimi just pel cas concret, dins dels límits legals. Les resolucions del Consell Suprem de Justícia Militar han afirmat això rotundament tants cops com l'Autoritat Judicial ha sobrepassat les facultats de què disposa, atemptant així contra la sobirania dels Consells de Guerra (Sentències de 25 novembre 1942 - 29 octubre 1943 - 3 octubre 1952 -23 març 1956 - 10 maig 1957, etc.)

Encarnar i eixamplar aquests criteris civilitzats

L'exèrcit ha estat reduït a una força policial d'excepció de cara als moments àlgids del desenvolupament polític de la nostra societat. Els Consells de Guerra reben la càrrega d'ésser l'instrument jurisdiccional d'aquesta odiosa funció.

Molts militars,conscients d'això, davant l'ingrat entorn sociològic que els aclapara i davant el despres tigi social en què ha estat enfonsat l'exèrcit pel Règim a causa de tot això, senten la temptació de la inhibició, i fins i tot de l'abandó.

Al nivell dels Consells de Guerra contra ciutadans enfrontats al Règim, aquella temptació d'inhibició condueix a doblegar-se als criteris ultrareaccionaris que s'expressen desvergonyidament, en la convicció que no hi haurà una veu civilitzada que gosi fer-los front, de manera que no es faci ús del dret a emetre el vot particular discrepant, juntament o separadament, que concedeix l'article 795, per mitjà del qual cap distanciar-se, d'acord amb la personal consciència, de la monstruositat de la repressió política.

L'exèrcit no és el Règim, com no ho és l'Església,ni la Magistratura, ni ho és tampoc, en bloc, la burgesia. El Règim s'ha servit de tots ells en atorgar favors a alguns dels seus membres, als quals ha convertit en caps de colla de la repressió a cada sector social i institució. Però els professionals, metges, advocats, ensenyants, etc., els magistrats, els sacerdots i fins i tot les Jerarquies de l'Església, i també els militars, saben molt bé distingir els pocs d'entre ells beneficiats amb l'actual situació, entestats a mantenir-la, de la majoria empresonada pels vigents privilegis i repressions de tota mena.

La darrera reforma del CJM ha vingut imposada per una pressió democràtica que ha aconseguit enterrar l'odiós decret de Bandidatge i Terrorisme, encara que sigui enterrat entre les pàgines del CJM. Encara els militars estan junyits al carro de la repressió. Però els criteris del Fiscal Togat, les limitacions legals de la secular omnipotència del Capità General i les possibilitats que ofereix el dret de vot dels vocals exer

cit rera un pregon i pacient esforç de concienciació, dia a dia, entre tots aquells que poden arribar a ésser vocals d'un Consell de Guerra, poden i deuen fer dels Consells de Guerra l'única cosa que haurien de ser: uns tribunals disciplinaris dins de l'exèrcit; i això suposaria i potenciaria fer de l'exèrcit, en la seva totalitat, l'única cosa que deu ser i ha d'arribar a ser: el braç armat de la nostra societat democràtica, del nostre poble.

Seat

L'EXPLOTACIO EN XIFRES

Publiquem el següent extracte del núm. 7 (març 1973) de EL COMUNISTA, òrgan del Comitè del PSUC de Seat, dedicat a fer un balanç d'un any de lluita obrera. Aquest número és un excel.lent exemple d'"anàlisi concreta de la realitat concreta" feta per una organització comunista de fàbrica com a eina de combat.

De documents interns de l'empresa, quasi "secrets", hem tret algunes xifres, força eloqüents, que donen una idea clara de quin és el grau d'explotació.

Es tracta del nombre d'hores de treball (de treball tipus, o mitjà) que costa la fabricació d'un cotxe a cada taller. Són dades de la primavera del 1972. Els augments de ritmes que l'empresa intenta d'una o altra forma constantment imposar suposem que hauran "millorat" encara quelcom aquestes xifres, A FAVOR DE L'EMPRESA, és a dir, ara seran segurament inferiors. Heus aquí les dades per taller i per model:

	Model			
Taller	"600"	"850"	"124"	"1430"
TALLER MECANIC	22'8	19'8	21'3	21'4
XAPISTERIA	9'5	8'4	11'1	11'5
CARROSERIES	11'8	12'1	16'8	18'3
TALLER GALVÀNICS	1'1	1'0	1'7	1'8
PINTURES	4'5	4'5	5'8	7'2
Tractaments TÈRMICS	0'3	0'3	0'3	0'3
Torns AUTOMÀTICS	0'6	0'5	0'6	0'6
FUNDICIÓ	1'0	1'0	1'2	1'3
PREMSES	5'6	4'8	5'2	4'4
Total hores.....	56'2	51'4	64'0	66'8

(hores per cotxe).

Aquestes xifres indiquen que, si prenem com a exemple el "600", si sumem les hores de treball de tots els obrers per les mans dels quals passa tot o part d'un cotxe "600", obtindrem com a totals: 22'8 hores al Taller mecànic, 8'5 a xapisteries, 11'8 a carroseries...fins arribar al total de les 56'2. Aquestes 56'2 són en definitiva les hores de treball humà de taller que s'han invertit per la fabricació del "600".

Això ens porta al següent i senzill càlcul. Si considerem que ara, després del nou conveni, d'allò que en ell s'ha conquerit, l'hora treballada (amb prima, plusos, antiguitat ...) ens resulta a un promig arrodonit d'unes 70 pessetes per a l'especialista de taller, EL COST DE LA MA D'OBRA DE TALLER PER LA FABRICACIÓ D'UN COTXE DE CADASCUN DELS MODELS és el següent:

per un

"600" : 56'2 x 70 = 3.934 ptes
"850" : 51'4 x 70 = 3.593 ptes
"124" : 64'0 x 70 = 4.480 ptes
"1430" : 66'8 x 70 = 4.676 ptes

pessetes per cada cotxe! I QUANT VALEN EN EL MERCAT?

Naturalment, sabem que el preu total dels cotxes, el seu preu de cost real, inclou evidentment la mà d'obra indirecta, el treball necessari de tècnics i administratius, el cost del material. Fins i tot el salari dels qui no fan res i vegeten a la fàbrica. A això ens referirem després I ELS RESULTATS QUE OBTINDREM, partint precisament d'aquests primers càlculs, demostren que aquestes 4.000 ptes. de promig per cotxe són correctes.

I ES UNA BRUTAL REALITAT, UNA PRIMERA MOSTRA DE L'EXPLOTACIÓ CAPITALISTA, QUE EL COST DE FABRICACIÓ, EL COST DE LA MA D'OBRA DIRECTA AL TALLER PER UN COTXE SIGUI DE:

4.000 PESSETES.

perquè això ens porta a la següent i senzilla constatació:

> Perquè els treballadors del taller cobressin EL DOBLE, és a dir, perquè els seus salaris augmentessin en un 100%, fóra suficient augmentar el preu dels cotxes només en aquestes 4.000 pts! És clar que quan s'augmenten els preus dels cotxes no es fa pensant en els salaris dels treballadors!

Un altre senzill càlcul ens permet d'afirmar a partir d'aquestes xifres que el PERCENTATGE DEL COST DE LA MA D'OBRA DIRECTA SOBRE EL PREU TOTAL DELS COTXES ES DEL 4 AL 6 % ! És a dir que de cada 100 ptes. que cobra la SEAT pels cotxes que NOSALTRES FABRIQUEM, lliura al treballador de taller només de 4 a 6 pessetes!

Certament, com deiem, cal tenir

en compte els temps morts, la mà d'obra indirecta, el salari dels empleats, fins i tot dels paràsits! Però si considerem que l'especialista de taller representa aproximadament la meitat de la plantilla... per molt que augmentem aquesta xifra i tot i que considerem que aquests altres salaris són evidentment SUPERIORS als de l'especialista (sobretot els dels qui no fan res!), arribarem a la conclusió que el cost dels SALARIS, en la seva totalitat, representarà aproximadament del 12 al 16% del preu dels cotxes.

Aquest era, d'altra banda, el mateix resultat a què arribava, el 1969, el jurat d'aquell temps (molt més dominat encara que el d'ara pels HERNANDEZ, MONTAÑA, ACEÑA...) que va establir en les negociacions del conveni el següent quatre de relació entre la xifra de negocis total (total cotxes venuts) i el cost del personal (total salaris):

	1.965	1.966	1.967	1.968	1.969
XIFRA DE NEGOCIS (en milions)	8.481	11.232	13.633	16.177	23.000
COST DE PERSONAL (en milions)	1.133	1.807	2.151	2.426	2.850
% sobre total	13'3%	16%	15'7%	15%	12'4%

La qual cosa significa que la tendència que l'empresa intenta imposar és que en el transcurs dels anys la proporció dels salaris sobre el total d'ingressos de la fàbrica VAGI DISMINUINT! Només la lluita concreta permet d'interrompre aquesta tendència i, malgrat que no tenim dades exactes posteriors (prou que se'n cuida l'empresa de no donar publicitat a totes aquestes xifres!), tot ens permet d'afirmar que cada lluita important ha fet PUJAR al nostre favor aquest percentatge, per tornar a baixar en augmentar els ritmes de treball, augmentar preus...

D'altra banda hem de considerar el cost de la matèria prima, certament important en els cotxes. Segons fonts pròximes a la direcció de SEAT la matèria prima, més l'energia i altres despeses indirectes de fabricació, representa menys del 60% del total.

Això ens duria a un marge de BENEFICI REAL DE L'ORDRE DEL 20 AL 25%!

I creiem que encara ens quedem curts, perquè a començaments del 1971 la SEAT ha estat exportant cotxes que venia per 47.000 ptes. als mercats europeus!

D'aquest 20 a 25% (o més!) surten precisament els "impostos", és a dir allò que ells, els capitalistes, paguen al SEU ESTAT perquè protegeixi precisament aquests beneficis mitjançant lleis, policia, etc. Allò que paguen a FIAT en concepte del que

anomenen "royalties", allò que paguen a FIAT, per fer el que la FIAT vulgui a SEAT. (Endemés de controlar la SEAT amb solament un 36% del capital, la FIAT PROHIBEIX de fet que s'investigui a Espanya, ço que repercuteix molt negativament en les possibilitats de treball dels mateixos tècnics de SEAT). De fet tot això són formes de beneficis, però amb un altre nom.

Aquestes consideracions ens durien a estimar com a BENEFICI REAL, tret del nostre treball, una xifra de 6 a 7.000 MILIONS anuals. Xifra que novament es queda curta si la comparem amb les mateixes dades oficials pel que fa a "VALOR AFEGIT" pel 1971 : 8.396 MILIONS, segons la revista "FOMENTO" en el seu nº de 1er d'octubre del 1972.

En totes les xifres que manegem hi ha un marge d'errada pel zelós secret amb què l'empresa guarda dades que HAURIEN DE SER PUBLIQUES, CONEGUDES I CONTROLADES PELS TREBALLADORS! Malgrat tot veiem que la possibilitat d'anar comparant algunes de les nostres conclusions amb dades globals oficials ens va donant la raó. Allò que sí resulta clar, en tot cas, és el valor qualitatiu de les nostres consideracions: LA BRUTAL EXPLOTACIÓ!

Vegem encara algunes xifres soltes que a la mateixa empresa se li varen escapar:

. La xifra de "royalties" pagats el 1971 a FIAT era de 900 a 1.000 MILIONS!

. El que el 1971 varen dedicar a impostos era més de 125 MILIONS!

. El "cash-flow" (i amb aquest nom amaguen quelcom tan senzill com la suma del benefici net i les amortitzacions) volta els 2.000 MILIONS cada any segons "CAMBIO 16".

Aquest importantíssim marge de BENEFICIS, amagats d'una o altra manera, amb un o altre nom, permet a la SEAT mantenir tant d'enxufat, mantenir tant de luxe de "vigilància", despendre tant en reixes, altaveus...

I AQUEST ALT NIVELL D'EXPLOTACIÓ PERMET QUE A SEAT ES REALITZIN REGULARMENT ROBATORIS DE MILIONS PER PART DE NOMBROSOS "COMANDAMENTS":

Recentment s'ha conegut un de tants casos: SANCHEZ, cap de compres, va organitzar compres "fantasma" en combinació amb alguns altres caps i proveïdors (tots ells eren adequadament "untats" per tal que col.laboressin... I CALLESSIN). Això ha significat un desfalc de vàries desenes de milions de pessetes. Però quan el pastell s'ha descobert ningú ha gosat a ficar-hi la mà. Ni els Sánchez Cortés, ni els Javier Clúa, ni els Rodríguez Arroyo... S'han limitat a concedir-li l'excedència perquè arribat el moment es jubili tranquil.lament i mentrestant gaudeixi sense destorb dels milions i milions que surten del nostre treball, de la nostra suor, de les hores, de tots els

nostres problemes i dificultats. LLADRES!

Sembla que el "valent" SANCHEZ els va dir: "jo no faré com en Vila Reyes... si em passa alguna cosa, parlaré... i n'arrossegaré molts!". I, és clar, a SEAT, de MATESES n'hi ha més d'una i els Sánchez Cortés i companyia varen preferir colgar l'afer. Encara queden milions, molts milions per repartir-se... MENTRE ELS OBRERS TREBALLIN... I CALLIN!

I amb tot això la SEAT és una empresa d'economia "molt sanejada". "Una política d'amortitzacions fortament progressiva" com diu "CAMBIO 16", que en l'argot de l'economia capitalista significa que el ritme d'amortització és molt ràpid: ara tenen ja amortitzat més del 65% del seu immobilitzat total i està prevista l'amortització DE LA TOTALITAT en un termini de 4'28 anys! Mentrestant encara han sobrat alguns milions per repartir durant molts anys un dividend del 15% lliure d'impostos, UN DELS MES ELEVATS DEL PAIS.

EL SIGNIFICAT D'AQUEST BALL DE MILIONS EL TORNAREM A COMPRENDRE MOLT MES SI TENIM EN COMPTE QUE DE LES XIFRES DONADES ES DEDUEIX QUE:

Per cada pesseta - 1 PESSETA- que els capitalistes paguen a l'obrer de taller, al qui desenvolupa un treball directament productiu, obtenen del seu treball de 4 a 6 pessetes NETES per dedicar-les a les seves coses - royalties, impostos, beneficis, estafes, parásits, impostos al seu estat... - i això després d'haver ja pagat a empleats, tècnics..., el material!

I tot això sense comptar a més a més amb l'explotació dels treballadors de moltes empreses proveïdores de la mateixa SEAT (o altres negocis) on SEAT té participació important de capital: FISEAT (93% propietat de SEAT), MADE (40%), INDUSTRIAS MATA (35%), LUZURIAGA (33%), PUROLATO (33%), AUTOPISTAS (10%), ATESA (9'8%) BRESSEL (6'4%)...

I COMPARANT AMB LA FIAT...

Amb aquestes xifres d'un nivell d'explotació com només el feixisme pot assegurar (I ARA JA NO TANT, ja que és INCAPAÇ d'impedir importants lluites que imposen importants victòries!), no ens pot estranyar que el nivell d'explotació de la SEAT de Barcelona sigui molt superior al de la FIAT de Torí. Així, NUEVO DIARIO (periòdic de l'OPUS molt lligat al govern i per tant molt pròxim a Sánchez Cortés, Cida i altres capitos-

tos de SEAT) donava el 27 de setembre del 1972 les següents dades:

MENTRE A FIAT EL VOLUM DE VENDES PER EMPLEAT ES 1'6 VEGADES SUPERIOR A SEAT, A SEAT EL BENEFICI NET SOBRE L'ACTIU ES 2'6 VEGADES SUPERIOR A FIAT.

MENYS VENDES i MES BENEFICIS, aquest és l'"ideal" del capitalista, DE L'EXPLOTACIÓ! I aquest index és força significatiu ja que aquesta desproporció no apareix només en relació amb FIAT, sinó amb la majoria dels grans fabricants d'automòbils: VOLVO, BRITISH LEYLAND, CHRYSLER, TOYO, VOLKSWAGEN, CITROEN, ALFA ROMEO, AMERICAN MOTORS, RENAULT...

Assassinats per la dictadura

Des d'octubre de 1969 la dictadura ha assassinat 18 persones, en el curs d'accions pacífiques o d'enfrontaments armats. La majoria de les víctimes pertanyen a les nacions oprimides de l'estat espanyol i han mort en el curs de manifestacions pacífiques de masses. Totes són treballadors, estudiants o militants revolucionaris. Els seus noms i les circumstàncies de la seva mort son els següents:

1. FERNANDEZ ELORRIAGA, assassinat per la policia durant una manifestació contra la contaminació atmosfèrica a Erandio, (Euskadi), el 28 d'octubre de 1969. Obrer

2. URTEAGA, assassinat per la policia el mateix dia i per igual motiu al mateix lloc. Obrer.

3. MURUETA, assassinat per la policia el mateix dia i per igual motiu al mateix lloc. Obrer.

4. ANTONIO CRISTOBAL IBAÑEZ, assassinat per la policia durant una manifestació dels treballadors de la construcció, en vaga, de Granada, el 21 de juliol de 1970. Obrer.

5. MANUEL SANCHEZ MESA, assassinat per la policia el mateix dia, per igual motiu i al mateix lloc. Obrer.

6. ANTONIO HUERTA REMIGIO, assassinat per la policia el mateix dia, per igual motiu i al mateix lloc. Obrer.

7. PEDRO PATIÑO TOLEDO, assassinat per la policia mentre repartia octavetes a Madrid, en ocasió d'una vaga d'obrers de la construcció. Obrer i militant del PC d'Espanya.

8. ANTONI RUIZ I VILLALBA, assassinat per la policia durant una manifestació a l'interior de la fàbrica SEAT de Barcelona amb motiu d'una vaga, el 18 d'octubre de 1971. Obrer.

9. ROBERTO PEREZ JAUREGUI, assassinat per la policia durant una manifestació contra el procés d'ETA a Burgos, a Eibar (Euskadi), el 3 de desembre de 1971 (va morir el dia 8). Obrer i militant del PCE(i).

10. DANIEL NIEBLA GARCIA, assasinat per la policia durant una manifestació amb motiu d'una vaga a la Bazàn, del Ferrol (Galicia), el 10 de març de 1972. Obrer.

11. AMADOR REY RODRIGUEZ, assassinat per la policia el mateix dia, per igual motiu i al mateix lloc que l'anterior. Obrer.

12. YON GOIKOETXEA ELORRIAGA, assassinat per la guàrdia civil quan pretenia fugir de l'estat espanyol cap a França, el mes de juny de 1972. Militant d'ETA.

13. JOXE-BENITO MUGIKA ZUMETA, assassinat per la guàrdia civil en un enfrontament amb aquesta a Lekeitio (Euskadi), el 2 de setembre de 1972. Obrer i militant d'ETA.

14. YON-MIKEL MARTINEZ DE MUGIA MENDIZABAL, assassinat per la guàrdia civil el mateix dia, per igual motiu i al mateix lloc que l'anterior. Obrer i militant d'ETA.

15. JOSEBA-ANDONI ARANGUREN MUGIKA, assassinat per la guàrdia civil en un enfrontament amb aquesta a Urdax (Euskadi), el 21 de setembre de 1972. Estudiant i militant d'ETA.

16. XOSE Ma FUENTES FERNANDEZ, assassinat per la policia quan de matinada caminava pels carrers de Santiago de Compostela (Galicia), el 5 de desembre de 1972. Estudiant.

17. MANUEL FERNANDEZ I MARQUEZ, assassinat per la policia en una manifestació durant una vaga a St. Adrià del Besòs (Catalunya), el 3 d'abril de 1973. Obrer.

18. EUSTAKI MENDIZABAL BENITO, assassinat per la policia quan fugia d'una persecució a Algorta (Euskadi), el 19 d'abril de 1973. Militant d'ETA.

Entrevista en exclusiva per M.R.

PALESTINA, una nació sense territori

Aquesta entrevista amb l'actual representant de l'OLP a París, en exclusiva per a NOUS HORITZONS, va ser realitzada abans de la incursió criminal d'un comando israelita a Beirut, el 10 d'abril de 1973, que va costar la mort a una cinquantena de persones, entre elles tres dirigents d'Al Fath. Aquests fets no sols no invaliden les declaracions de l'entrevistat, sinó que les confirmen. Confirmen el caràcter terrorista del sionisme i l'evolució descrita de la lluita entre àrabs i israelites. Després de la matança de guerrillers palestins perpetrada per l'exèrcit libanès queda clar que la lluita no és purament un conflicte ètnic i nacional, sinó alhora un conflicte de classes, de les masses populars àrabs - palestines o no - contra "el sionisme, l'imperialisme i la reacció àrab", segons l'expressió de l'entrevistat.

. . . . .

Inscrit Sóc àrab
Has arrencat les vinyes dels meus avantpassats
De la terra que jo llaurava amb els meus fills
no m'has deixat més que aquests rocs
als meus descendents
a la meva família
?les hi arrabassaras?
El teu govern les cobeja... Això és el que hom diu.

Mahmud Selim Darwich (1968)

EL TERRORISME SIONISTA A EUROPA

El 13 de gener d'enguany Golda Meir anà a Paris per participar al Congrés de la Internacional Socialista. Els serveis de seguretat francesos es van multiplicar aquell dia per quatre. Els desplaçaments per la ciutat els va fer Golda Meir amb la companyia macabra d'una ambulància. Però no va passar res. No hi va haver ni el més petit indici de terrorisme palestí, excepte una petita manifestació al Quartier Latin, amb un eslogan significatiu: "Hier les Juifs, aujourd'hui les Arabes". Però les veus d'aquella manifestació no eren res al costat dels 600.000 jueus que viuen a França, d'aquells 600.000 vots que Miterrand buscava per a la seva candidatura en invitar Golda Meir.

Quatre dies abans, el 9 de gener, moria, també a París, Mahmud El Hamtxari després d'una llarga i dolorosa agonia. Mahmud era el representant de l'OLP (I) a França des de 1969. Segons sembla, agents sionistes li van collocar una càrrega explosiva al seu domicili el 8 de desembre de 1972. Mahmud, que mai no va estar implicat en cap acte de terrorisme, va haver d'abandonar Palestina quan aquesta fou ocupada pels israelites. El dirigent de l'OLP havia demanat que, cas de morir fora de la seva terra, fos enterrat a Tulkarene, el seu poble natal. Però va ser enterrat a París perquè els israelites no van permetre que el seu cadàver entrés a l'actual estat d'Israel. El 16 d'octubre va ser assassinat a Roma Wa'el Zeiter, representant a Itàlia de l'OLP. Abans havia mort, també a mans d'agents sionistes, Ghassan Kanefani, representant a Beirut de l'OLP. Tant Kanefani com Zeiter o Mahmud eren considerats intel.lectuals pacifistes, els millors membres de la intelligentsia palestina.

Amb aquestes dades, i amb la notícia fresca d'un nou

assassinat, el del representant de l'OLP a Xipre, arribo a la Llibreria Palestina de Paris, on m'espera l'actual representant de l'OLP a França, que porta el nom de guerra - també - de Mahmud. En aquesta llibreria no fa gaires dies el sionistes van llançar una bomba.

Em sorprèn la valentia del nou dirigent de l'OLP, membre també d'Al Fath. Quan li suggereixo que a les fotografies pot sortir amb una ratlla als ulls per no ser identificat massa aviat, es posa a riure i em diu que, vulguin o no, hi ha un nou representant de l'OLP a França i que no ha d'amagar-se de ningù. Mahmud és un home alt, fort, de rostre sever, de resposta ràpida i matisada.

MR: ?S'ha intensificat el terrorisme sionista en aquest seu desplaçament cap a Europa?

MAHMUD: La historia del terrorisme sionista no és nova. El mateix estat sionista fou creat a Palestina mitjançant el terror. Només cal recordar el que va passar a Deir Yassin (2), en 1948. No hi ha hagut una intensificació del terrorisme sionista. En ocasió dels atacs als camps de refugiats palestins ja vam veure com van resultar mortes mils de persones pels israelites. El terrorisme és consubstancial a l'existència de l'estat israelita a la Palestina ocupada. No obstant, hi ha aquest aspecte nou dels atacs terroristes a Europa. En 1954 ja havien enviat paquets explosius contra dirigents fedayin.

MR: ?Qui els dirigeix, qui paga aquests actes de terrorisme?

MAHMUD: Només cal recordar els discursos de Golda Meir. Quan va prendre la paraula a la Knesseth, l'octubre passat, va dir: "Ho lamentem profundament, però no tenim més remei que perseguir els 'terroristes' allà on es trobin". Posi terroristes entre cometes perquè Golda Meir es referia als resistents palestins, tal com s'ha demostrat en els recents assassinats.

MR: ?Qui els fa? ?Son organitzacions que surten d'Israel?

MAHMUD: Això és el que sembla, després d'haver vist els atemptats contra Wa'el Zeiter a Roma, Mahmud a París o els paquets explosius a diversos punts d'Europa i a Algèria. Segons la investigació policíaca feta després de l'assassinat de Mahmud El Hamtxari, els serveis especials israelites van venir a posta d'Israel per perpetrar l'atemptat i van retornar el mateix dia. Dos dies abans de l'assassinat foren detinguts dos israelites al costat

de la casa de Mahmud. Anaven armats i havien entrat sense papers i clandestinament a França. Aquells dies la policia francesa es va incautar de 200 documents d'identitat francesos i 200 carnets de conduir de la mateixa nacionalitat en un vaixell israelita que estava ancorat a Marsella. Havien estat falsificats a Israel i enviats a França per ser utilitzats en actes terroristes sionistes.

EL DRAMA DE PALESTINA

En 1897 es va celebrar el primer congrés sionista a Basilea i el territori de Palestina va ser designat el futur estat jueu. D'aleshores arrenca el prolongat drama palestí. En 1948 Palestina desapareix com a entitat històrica i esdevé, segons l'encertada frase del periodista de Le Monde André Fontaine, una "nació sense territori". A meitat del mes d'abril de 1948, 250.000 palestins abandonen les seves llars sota els efectes del pànic. Va començar la fugida, la dispersió, l'exili per a tot un poble que, des de llavors, no ha trobat repòs. Es prou sabut que la principal víctima del conflicte àrab-israelita és el poble àrab de Palestina. Des de 1967 aquest desplaçament revesteix proporcions dramàtiques i augmenta el clima de terror a les zones ocupades. Per a l'advocat jueu Nathan Weinstock (3), "la vana temptativa, constantment renovada, d'imposar al mon àrab el 'statu quo' israelita, fundat en el menyspreu dels drets nacionals dels àrabs palestins, engendra una tensió permanent... I és veritat, sens dubte, que Israel no podrà viure en pau amb els seus veïns mentre no faci justícia a les reivindicacions de la nació palestina". Segons Weinstock, Israel, en fer seves les posicions de l'extrema dreta sionista, no pot admetre el retorn dels refugiats palestins de 1948 perquè això significaria un suïcidi per a Israel.

Però, d'altra banda, les conquestes israelites de 1967 van provocar el naixement de la resistència palestina. No són sols els seus dirigents; ara és tot el poble de Palestina el qui ha intensificat la seva lluita per la recuperació del seu país. No hi ha ni un sol palestí desterrat que no s'hagi proposat aquest objectiu: tornar a casa. Per a cap d'ells l'exili és definitiu.

MR: El 6 de gener de 1973 es va celebrar la IIa sessió del Congrés Nacional Palestí al Caire. ?Quin en va ser el tema de discussió més important?

MAHMUD: Consolidar la unitat nacional. La dispersió de les

masses palestines entre diversos països àrabs, abans del desencadenament de la resistència palestina, va ser fatal per a la unitat. Després de la guerra de juny de 1967, l'estratègia de la guerra popular va ser aprovada en la pràctica. Després de la desfeta dels exèrcits clàssics àrabs, els règims àrabs van començar a crear-nos dificultats en la realització d'aquesta unitat.

MR: ?Quina ha estat l'actuació dels règims àrabs davant el sorgiment de la resistència palestina?

MAHMUD: Per a Hussein, liquidar les guerrilles palestines D'altres règims àrabs van crear organitzacions,com Siria, amb un destacament especial de l'exèrcit siri anomenat Saaka. Irak va crear el Front Arab per l'Alliberament de Palestina. Egipte, amb l'expulsió dels tècnics russos, ha afeblit bastant la seva ajuda, tot i que algunes organitzacions, com la dels estudiants egipcis, segueixen mantenint amb fermesa llur recolzament a la resistència palestina.

MR: ?Quantes organitzacions de resistència hi ha al si de l'OLP?

MAHMUD: Al Fath, el FPLP i el FDPLP (4) son les tres organitzacions de les quals més es parla. Després del darrer Congrés Nacional Palestí van decidir de reagrupar totes les forces patriòtiques i revolucionàries dintre del marc de l'OLP.També hi és representat l'Exèrcit d'Alliberament de Palestina, que és encara un exèrcit clàssic; els sindicats palestins,la Unió de Treballadors, els independents, la Unió de Dones Palestines, etc. El comitè executiu de l'OLP està format per membres de gairebé totes aquestes organitzacions. Es una direcció col.legiada dels qui combaten el sionisme d'una manera o d'una altra. Pero no és el nombre d'organitzacions el que compta, sinó que totes lluitin en el terreny mateix.

MR: ?Quines son les relacions de Setembre Negre amb les restants organitzacions?

MAHMUD: Setembre Negre és una organització clandestina que no està representada en l'OLP.Com que és clandestina, ningù no sap què és, quins són els seus fins. Ara bé, com que els militants de Setembre Negre combaten a favor de la causa palestina, no podem fer altra cosa que recolzar la seva lluita.

MR: En novembre de 1972 es va celebrar a Beirut al Congrés Popular àrab composat per 50 organitzacions àrabs, entre les quals hi havia diversos partits comunistes, el Baas de Síria i Irak, el Front d'Alliberament Nacional d'Algèria, el Front Nacional de la Repùblica Democràtica de Yemen del Sud, etc. Segons tinc entès, en aquest Congrés es va decidir, com a punt important, d'aprofundir el contingut àrab a la resistència palestina i de formar un front àrab que participi activament en la revolució àrab. Si abans la resistència palestina es creia l'avantguarda de les forces progressistes àrabs, ?indica aquest nou front àrab un canvi de tàctica per a la revolució palestina?

MAHMUD: Sens dubte. Quan va començar la revolució palestina crèiem que el poble palestí havia d'estar al capdavant de totes les forces combatents en la lluita entre el sionisme d'Israel i Palestina. I que les masses àrabs havien de donar suport a la nostra revolució. Però després del que va passar a Jordània, després de la complicitat o ambiguïtat de certs règims àrabs - per no dir de tots els règims àrabs - ens vam adonar que la participació de les masses àrabs a la nostra causa no havia de limitar-se al simple suport. La nostra consigna ha canviat: el front àrab no existeix només per recolzar sino per participar a la causa palestina. El Congrés de Beirut va significar una nova etapa en la incorporació activa de les masses àrabs o, de moment, dels representants d'aquestes masses en la lluita contra el sionisme, l'imperialisme i la reaccio àrab.

MR: Abans ha esmentat la Unió de Dones Palestines com una de les organitzacions més importants de resistència representades a l'OLP. ?Fins a quin punt la dona palestina està integrada a la lluita per l'alliberament del seu país?

MAHMUD: La dispersió, l'abandó forçat de la seva pàtria, l'exili, han sensibilitzat tot el poble palestí. Sobre tot a partir de 1967. La dona palestina, portada per la pròpia dinàmica de la resistència, és ara a l'avantguarda de la dona àrab. I no em refereixo a la dona intellectual, a les universitàries, sino a les mares de familia, a totes aquelles dones que es van educar sota les normes de la societat palestina anterior a 1948, una societat anacrònica i feudal.

ELS REFUGIATS PALESTINS

Hi ha dos milions i mig d'israelites a l'estat d'Israel. Després dels Estats Units i la URSS, Israel és la tercera nació jueva del mon. Hi ha tres milions de palestins, dels quals un milió viu a Israel, a les terres ocupades després de 1967 i a Gaza. Tres-cents mil al Liban, dos-cents cinquanta mil a Síria, vuitanta mil a Irak, set cents mil a Jordània, deu mil als Estats Units, Canadà i Amèrica Llatina i vint-mil a Kuwait, Aràbia Saudita i els emigrats del Golf Aràbic.El poble palestí creu que la superioritat demogràfica li dóna més força. Tenir molts fills suposa per a ells arribar a ser molts més que els israelites, vèncer-los i reconquerir les seves terres. Aquesta consigna està molt clara a l'esperit de tots els refugiats, que, en comptes de resignar-se i esperar, augmenten dia a dia llurs famílies.

La vida als camps dels refugiats és cada vegada més dramàtica des de 1967. Abunden els casos de ceguetat per manca de vitamina A. La subalimentació dels infants els produeix resultats terrorífics: els seus cossos es cobreixen de nafres, els cauen els cabells o arriben a ser gairebé blancs. La tuberculosi s'estén de forma alarmant.L'ajut de les Nacions Unides és ridícul comparat amb les necessitats urgents dels refugiats palestins.

MR: ?Quina és la situació actual dels refugiats palestins a Jordània?

MAHMUD: No és pitjor que la de les forces democràtiques i progressistes jordanes. El règim de Hussein oprimeix ferotgement les masses des de 1970, siguin palestines o jordanes, refugiats o notables, sigui qui sigui.Fins ara els palestins han estat les primeres víctimes delrègim jordà. Els tres fedayin que foren penjats darrerament en una plaça pùblica mostren la crueltat d'un règim que és antipopular, pero la qüestió dels refugiats no es pot separar de la qüestió palestino-jordana.

MR: ?Com són considerats els refugiats en els diferents països àrabs on habiten?

MAHMUD: Com estrangers. Malgrat les subvencions de les Nacions Unides, i tot i que molts joves treballen a Jordània, a Kwait o a l'Aràbia Saudita, la seva situació continua essent miserable, perquè estan sense país, sense terra, sense casa.

MR: ?Quina és la situació dels palestins en zona ocupada?

MAHMUD: La mateixa avui que fa dos o tres anys. Només ha canviat en un aspecte: avui els sionistes han desarrelat els palestins de les seves terres comprant-les a baix preu i oferint-los treball a les seves fàbriques. Amb aquesta política d'integració pretenen que els palestins abandonin llur fi fonamental com a poble: el de combatre l'ocupació sionista a la seva terra. Però no han tingut èxit en aquest terreny. N'és prova l'actitud heroica de dos llogarrets de Galilea que s'han resistit a abandonar les seves terres. Els israelites els hi empenyien sota el pretext de raons de seguretat, pero han hagut de renunciar-hi. La repressió, això no obstant, no s'exerceix únicament sobre els palestins. Les darreres detencions d'àrabs i jueus mostra la veritable natura del règim sionista, que oprimeix tot aquell que posi en qüestió l'existència de l'Estat d'Israel a la Palestina ocupada.

ELS JUEUS A ISRAEL

El racisme, arrelat fins a la mèdula en alguns pobles occidentals, va provocar en part dels membres de la raça jueva reaccions fanàtiques que no es poden justificar de cap manera i que, barrejades amb el record terrible dels sis milions de jueus assassinats sota el terror nazi, poden desorientar la mala consciència europea. Però d'altres membres d'aquesta raça tantes vegades heroica i tantes vegades maltractada per la història són profundament antisionistes. Perqué a una injustícia històrica no és possible afegir-n'hi una altra. Existeixen diverses posicions radicals dintre de l'estat d'Israel, posicions antisionistes que pretenen una unió amb els àrabs, com els socialistes del Matzpen, els comunistes de Rakah o la Siah, nova esquerra israelita que "estima que no hi haurà pau mentre els palestins no tinguin llibertat per viure en un estat que els pertany". Mentre els estudiants palestins, juntament amb els "gauchistes" donaven la raó a la història amb els seus crits de "Hier les Juifs, aujourd'hui les Arabes", diversos intel.lectuals, la majoria d'origen jueu, firmaven a Le Monde una crida a favor de la pau a l'Orient Mitjà, perquè els fossin retornades les terres als palestins i perquè pugüessin viure a Palestina sota les mateixes lleis que els israelites.D'altra banda, està provat que no tots els israelites són iguals. Hi ha una discriminació entre els jueus occidentals i els orien

tals. Els primers, per la seva procedència de països industrialment avançats, ocupen càrrecs de responsabilitat pùblica i exerceixen professions de major prestigi social i més ben pagades, mentre que els segons, la majoria pagesos, no hi tenen accés. N'és testimoni el fet que només un jueu oriental forma part del Consell de ministres israelita.

LA RESISTENCIA PALESTINA I LES SEVES RELACIONS AMB ELS PAISOS SOCIALISTES

MR: ?Quines son les relacions de la resistència palestina amb els països socialistes?

MAHMUD: Els països socialistes són aliats de la nostra revolució. Encara que tenim reserves envers alguns d'ells, l'actitud dels quals ens sembla massa passiva.

MR: ?Com, per exemple?

MAHMUD: La Unió Soviètica.Mantenim relacions amb ella des de fa temps, però no ha complert el paper que havia de complir. Els països socialistes ens han subministrat una ajuda important en medicaments, personal mèdic, en la formació de quadres: bosses perquè estudiants palestins puguin anar a estudiar a la URSS, a l'Alemanya democràtica i a d'altres països socialistes. Però això és insuficient perquè no hi ha hagut una ajuda militar efectiva. Això no obstant, mai no els hem considerat com els nostres enemics. Després de la darrera visita que va fer una delegació de l'OLP a Moscù, hi va haver un intercanvi de punts de vista i la Unió Soviètica ens va prometre augmentar la seva ajuda, sobre tot a nivell militar, en el terreny de l'armament i de la formació de quadres. També mantenim relacions al nivell de la informació.Els països socialistes mai no ens han deixat d'ajudar i ara esperem que la seva solidaritat es desenrotlli fins a ser igual que la que han donat al Vietnam. De tota manera, creiem que tot depèn de la nostra revolució, som nosaltres qui hem de bregar i dur fins al final la nostra lluita sense comptar amb els altres.

MR: ?Per què la URSS no ha ajudat més?

MAHMUD: Perquè - i aixo és una llarga història - són diferents els nostres punts de vista sobre la resistència palestina. Nosaltres rebutgem tota solució pacífica perquè

és contraria als interessos del poble palestí, mentre que la URSS va creure que es podia resoldre per aquesta via. Però els esdeveniments han mostrat que els esforços per una solució pacífica només serveixen a l'imperialisme. Després de l'acceptació del Pla Rogers per part d'Egipte i alguns altres règims àrabs, es va abatre una onada de repressió contra les forces democràtiques i progressistes, a Egipte després de la mort de Nasser, al Sudan, etc. Es van intensificar els complots contra la resistència palestina i la del Golf Aràbic. Si Sadat va poder oprimir en un moment determinat les forces progressistes és perquè la dreta, sota el pretext d'aplicar solucions pacífiques, havia pres el poder. Al Sudan, el règim de Numeyri ha esclafat el conjunt d'aquestes forces i, en especial, els comunistes sudanesos. Tot això ha estat el fruit d'uns determinats polítics de l'Orient Mitjà que van voler solucionar el conflicte per mitjans pacífics i només van aconseguir d'estimular les forces reaccionàries i dretanes del mon àrab. Sobre la qüestió de la via pacífica, no es pot acceptar cap sortida que vagi en contra de les esperances de les masses.

LA "GENERACIO DE LA VICTORIA"

MR: En un discurs, Abba Eban va dir que la signatura de l'acord entre els Estats Units i Vietnam podria ser un bon exemple a seguir en el problema palestí. Suposo que es referia a un possible acord entre Jordània i Israel...

MAHMUD: Els ministres israelites poden interpretar com vulguin la firma d'aquest acord. Però aquest acord és una victòria per a nosaltres i per a les forces combatents a Vietnam. La pau no ha arribat per atzar, sinò perquè els vietnamesos van menar la seva lluita amb una gran determinació fins al final. Es una desfeta per a l'imperialisme americà i és fruit d'anys i anys de lluita i de sacrificis de milers i milers de vietnamesos.

MR: ?Ajudarà la victòria del poble vietnamès a la resistència palestina?

MAHMUD: La victòria del poble vietnamès no sols ens ajudarà, sinó que és una victòria del poble palestí. I també de tots els moviments d'alliberament nacional, tant a l'Asia, com a Africa o Amèrica.

Mahmud acaba la seva conversa amb mi contant-me que des de 1967 els nens palestins són educats a partir dels 8 anys amb la finalitat de recuperar la pàtria perduda. Mahmud està convençut que ja no pertany a la "generació de la victòria". Però que aquests infants, un dia, tornaran a les seves terres enfortits per anys de resistència, de lluita, i que Palestina serà novament una "nació en el seu territori" que viurà en pau amb els jueus de tot el món.

NOTES

(1) L'OLP (Organització de l'Alliberament de Palestina), creada en 1964, és la plataforma que aglutina totes les forces revolucionàries palestines, sindicats i organitzacions democràtiques.

(2) El 9 d'abril de 1948 foren assassinats a Deir Yassin 245 àrabs, vells, dones i infants, segons les xifres de la Creu Roja Internacional.

(3) El sionismo contra Israel, Barcelona (Fontanella), 1970.

(4) FPLP: Front Popular d'Alliberament de Palestina. FDPLP: Front Democràtic Popular d'Alliberament de Palestina. Organitzacions polítiques d'extrema esquerra, de signe marxista-leninista.

PICASSO l'heroi

L'autoritat i la potència de suggestió que han tingut l'obra i el sol nom de Picasso, no les iguala gairebé cap altra gran personalitat del segle XX. I no és per atzar.

El nostre mon és tan ple de falsos valors, de tants vedettismes aixecats artificialment, de tants cultes a figures fomentades pels més baixos interessos, que no és estranya avui la confusió -fins i tot galejant de materialisme i preocupacions socials- de prendre per reaccionari tot el que fa referència a l'irradiació de certs valors individuals. I tanmateix aquests valors no solament és ben veritat que existeixen sinó que la seva "màgia" moltes vegades és summament necessària.

Com digué Albert Einstein, és un consol que, dintre del camp espiritual i moral, el nostre temps encara transformi alguns homes en herois. "Afortunadament -afegia- això vol dir que el Coneixement i la Justicia, per molts, estan clarament per sobre del poder i la riquesa". I això no surt perquè sí, no s'inventa ni es crea amb publicitat. La "màgia" de l'heroi, en tot cas, s'adquireix amb fets, amb realitzacions, amb proves. I ningú com Picasso -d'aquí la seva grandesa- n'ha reunit tantes a la vegada.

Entre tots els que han contribuït a fer-nos entendre i a donar fisonomia al món d'avui, Picasso -especialment, potser, amb l'invenció del cubisme i tot el que d'aquest deriva- és sabut que ha jugat un paper

preponderant. La seva visió i la seva aventura són comparables a les dels més grans científics, pensadors i poetes d'aquest segle. Però, això no és tot. Com sempre succeeix en les personalitats de primer ordre, la concepció del mon, la saviesa, la teoria, es completa sempre amb la vessant de la pràctica, de la intenció moral, de l'acció de cara al proïsme. Es la raó de la posició política de Picasso i el que ens l'ha fet veure tantes vegades testimoniant contra la injustícia, contra la barbàrie, contra l'obscurantisme i l'opressió. Cal recordar tots els "somnis i mentides" que ha combatut, o el seu punyent dolor davant de "Guernica", o dels "Massacres a Corea"? la mateixa raó, a més, que l'ha convertit per a tot el món en el gran heroi de la Pau, en el gran símbol de la Llibertat.

Antoni Tàpies

ABRIENDO CAMINO de Josep Gros
Paris, Colección Ebro, 1972

Aquells que vulguin conèixer la història immediata a la derrota de la república espanyola han de llegir el llibre de Josep Gros. Dir "història immediata a la derrota" no és anunciar un període de repòs obligat o voluntari per part dels derrotats. Fou temps de combat pels combatents que no volgueren donar-se per vençuts. És un període històric encara desconegut malgrat la ja considerable literatura que ha inspirat a protagonistes o assagistes estudiosos d'aquells anys. El llibre de Gros és d'excepció perquè excepcional fou la seva vida, i el llibre deixa entendre que encara ho és. I amb tot és un exemple típic d'unes qualitats, energia vital i iniciativa històrica que són les del proletariat un cop ha pres consciència del seu paper. Per això l'excepció esdevé símbol d'una realitat col.lectiva.

Per una coincidència, signe del nostre present, no encallat, mentre el llibre de Josep Gros era editat en castella a la República Socialista de Romania, apareixia a Barcelona l'edició castellana de les memòries guerrilleres del coronel soviètic Dmitri N. Medvedev (Ediciones Destino, colección Ancora y Delfín) que expliquen els mateixos fets viscuts i narrats per Josep Gros en la part del seu llibre dedicada a la participació dels comunistes espanyols a les guerrilles soviètiques manades pel legendari Medvedev.

Tornem, però, al llibre de Gros que, desgraciadament, encara no es pot comprar a Barcelona. Diguem, abans de resumir-lo en aquests "Fulls Oberts", que no es tracta de cap peça literària sinó d'una narració de fets viscuts per un comunista no avesat a escriure i d'instrucció cultural limitada perquè hagué de treballar infant encara i les lluites posteriors no li deixaren temps per fer amistat amb la gramàtica. És la narració d'un comunista d'acció i de poques paraules, tan poques que en 250 pàgines distribuïdes en cinc parts hi explica episodis que abasten quinze anys de lluites col.lectives i expe-

riències personals d'una riquesa inoïda i a l'alçada dels temps que en foren escenari. L'interès que desvetllen en el lector fa que la concisió sigui de vegades esquemàtica. Aquest és, pot ser, un defecte del llibre: massa fets en 250 pàgines. De la infància i adolescència proletària de Josep Gros a Manresa se'n diuen un parell de paraules; de la seva participació a la guerra contra la reacció sublevada, si fa no fa; el seu pas per un camp de concentració a França ja és més explícit i alliçonador, i permet al lector de fer-se una idea dels trets essencials de l'home que "obre camí"; la seva arribada a la URSS, admirable per la seva autenticitat en l'elogi i l'emoció en descobrir no el "paradís" sinó la primera experiència fabulosa de vida sense explotació capitalista.

El llibre, però, comença de veritat el dia que Hitler va atacar la Unió Soviètica, esdevinguda pàtria adoptiva del català Josep Gros. Comencen les pàgines més escruixidores perquè l'autor viu i sent amb sang i consciència l'epopeia soviètica i ens en dóna el contingut polític, històric i humà sense triomfalisme ni mixtificacions. El testimoni de Josep Gros, magníficament glossat en el pròleg que li escriu Dolores Ibárruri, és un model d'internacionalisme revolucionari tant en la forma com en el contingut. El seu és un pro-sovietisme molt més efectiu que les glorificacions i les incondicionalitats gratuïtes perquè expressa el sentiment d'un obrer, d'un comunista de Catalunya que gaudeix i sofreix com un soviètic més les grans gestes i també les ensopegades del socialisme en bolquers. Una lliçó de cada encert. Una lliçó de cada insuficiència; i avançant, avançant sempre al capdavant d'un poble que, com el soviètic, duia la part més pesada del combat mundial, no solament pel socialisme, sinó per alliberar la humanitat del nazi-feixisme.

Acabada la guerra amb la desfeta de Hitler i Mussolini quedava encara Franco, i per al revolucionari català la guerra continuava. El militant demanà un lloc a la trinxera i la trinxera era a Espanya. Per anar-hi calia passar els Pirineus. Els va passar, de nit, durant moltes nits. N'aprengué els camins i n'obrí de nous. Arribà a conèixer cada pedra, cada soca, cada perfil i cada bri d'herba. Conegué els camins vigilats i se'ls va fer seus; hi conduirà militants i dirigents comunistes, guerrillers, organitzadors; alguns esdevingueren herois, també n'hi hagué de farrolls, però missions com les de Josep Gros, tan plenes de perills, produeixen algunes decepcions que no aplanen totalment l'ànim perquè són més grans les satisfaccions de la fraternitat revolucionària.

I l'obrer de Manresa, guerriller de Medvedev, esdevé guia dels "combatents de la nit"; serà pastor o contrabandista, cuiner, infermer; sempre a l'aguait, l'esperit despert, la mà a la metralleta, ensumant l'enemic, copsant febleses en els companys i ajudant a superar-les, combatent les pròpies amb l'energia del

revolucionari absolutament sincer amb la revolució.En aquesta part de l'obra de Josep Gros admirem i seguim el guia encara que alguna vegada ens faci enrabiar amb les seves exigències, tossudesa i emmorronyaments. I és que el guia dóna l'exemple, no sols obrint el camí sinó trobant la solució als problemes no previstos en els plans i en llibres consultats;perquè la seva és l'actitud contrària a la del buròcrata o a la del dogmàtic; perquè sap reptar el company, però també carregar-lo a l'espatlla si es posa malalt; perquè coneix el seu ofici no com un tecnòcrata sinó amb humanitat i sentit polític. També s'equivocarà i ficarà els peus a la galleda, sobretot la primera vegada que ha de complir una missió a Barcelona, però els errors els superarà començant per admetre'ls i no amagar-los. Serà escrupulós en el compliment dels acords presos, de les missions encomanades, però sabrà modificar itineraris i instruccions rebudes amb responsabilitat i iniciativa, encara que alguna vegada hagi d'impugnar l'opinió dels dirigents del seu partit. Mai no caurà en el parany de l'auto-satisfacció ni tampoc entre les urpes del pànic. Això ho veiem, sobretot, en la darrera part del llibre que tracta de les guerrilles organitzades pel PCE i altres d'origen no sempre polític. La provocació policíaca, els estralls de la descomposició d'homes que foren combatents, així com altres circumstàncies del moment, aconsellaven dissoldre les guerrilles a Espanya. Hom té la impressió que Josep Gros, sobre aquestes missions, no ho diu tot, potser perquè ni ell no té prou clar un període tan tèrbol, però el que sí tenia clar - i ens ho demostra - és que els moviments d'acció política armada al marge de les masses, sense recolzar en les masses, són morts abans de néixer, i un partit revolucionari responsable ho ha de tenir present. Els informes que Josep Gros donava a la direcció del seu partit no sempre eren ben rebuts perquè no encaixaven amb les posicions voluntaristes i subjectivistes d'alguns. Però l'instint revolucionari del militant Josep Gros s'agarrava als fets i els fets són tossuts.

Gran lliçó d'història i d'ètica revolucionària la que ens dóna Josep Gros en el seu llibre, un llibre que cal buscar, escrivint a Colección Ebro de París o demanant-lo als llibreters de Perpinyà quan alguns hi van a veure cinema. Cal obtenir-lo per aquests camins fins que sigui possible de publicar-lo a casa nostra, com ja s'ha publicat - i ho celebrem - el del seu amic i capità Dmitri Medvedev.

Tenia raó el company Rafael Vidiella en una carta que li va publicar SERRA D'OR (desembre 1972): "Ara mateix, que jo sàpiga, acaba de sortir un llibre escrit per un combatent català de Manresa, Josep Gros, titulat Abriendo camino, que es va distingir comandant guerrillers contra la invasió nazi a la Unió Soviètica. Seria molt interessant aquest estudi sobre tot si es fes en el sentit de guiar les actuals generacions i les venidores a servir la causa de la pau univer

sal i a no tolerar mai més matances tan sinistres com la de la segona guerra mundial i la més monstruosa que es fa als pobles d'Indo-Xina".

Nosaltres afegiríem a la recomanació del company Rafael Vidiella que ja és hora que testimonis com el de Josep Gros ocupin el seu lloc en les publicacions de casa nostra.

T. P.

Adreçar-se a:

Colección Ebro

7, rue Debelleyme. PARIS (3)

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Enfront de les provocacions ultres i la descomposició del règim ENDAVANT EN LA LLUITA PER LA LLIBERTAT!

La mort en circumstàncies estranyes d'un subinspector de la brigada político social de Madrid el darrer 1er de Maig ha servit de pretext als "ultres" per desencadenar una campanya histèrica d'incitació a la venjança, a l'enduriment de la repressió i la guerra sense quarter contra els "rojos", qualificatiu que assignen a tots els adversaris de la dictadura.

La campanya, d'una gran virulència, ha commogut l'opinió pública del país i ha intensificat la lluita interna entre les camarilles governants, accelerant més encara el procés de descomposició del règim.

Agafant com excusa la mort del subinspector, bandes de policies de la brigada político-social i d'altres energúmens feixistes -encepçalats pel general Iniesta Cano, Blas Piñar i altres personatges oficials destacats - van recórrer els carrers de la capital d'Espanya tot vociferant: ¡Rojos al paredón! ¡Tarancón al paredón! ¡Abajo los débiles! ¡Garicano dimisión! ¡Gobierno dimisión! ¡Muera Juan Carlos! ¡Viva el fascismo! ¡Viva Franco! ¡El ejército al poder! ¡Iniesta al poder! etc. etc., tot cantant el "Cara al Sol" i l'himne nazi "Yo tenía un camarada" i manifestant així el propòsit dels grups "ultres" de crear un clima de terror entre la població, de comprometre l'exèrcit en els seus plans insensats i d'ampliar les seves posicions en l'aparell de l'Estat a costes dels "dèbils".

Pressionat pels esdeveniments, el govern va celebrar una reunió extraordinària, després de la qual va publicar un comunicat en el qual afirma

la seva tradicional política repressiva i promet més mitjans a la força pública, però sense anunciar cap mida que alteri la correlació de forces existent fins ara entre les camarilles governamentals.

La incapacitat dels "ultres" per muntar, com en d'altres ocasions, manifestacions de masses (la premsa de Madrid calcula que en la més gran hi havia entre 5 i 7 mil persones) ha posat en relleu amb una gran força l'aïllament en què es troben, raó per la qual no es pot deixar de banda que la crisi governamental latent assoleixi una inclinació oposada a la que intentaven donar-li els promotors dels aldarulls madrilenys.

La majoria dels periòdics i revistes d'empresa del país han jutjat severament les manifestacions "ultres" i, tot i condemnant igualment la violència "d'esquerra i de dreta", han dedicat una atenció preferent a argumentar el seu rebuig de la violència"ultra".

Les manifestacions feixistes de Madrid - composades principalment de policies i encapçalades per personatges estretament lligats a Franco o a algun dels seus ministres- han fet que amplis sectors de la població prenguin consciència del perill que representa per la pau i el futur del país l'existència no sols de grups nostàlgics de la guerra civil que propugnen l'extermini físic dels seus adversaris polítics, sinó d'un règim i un govern feixistes en els que aquests grups tenen una influència evident.

Les manifestacions no anaven dirigides globalment contra el govern, sinó contra alguns ministres i a favor d'una política encara més retrògrada i reaccionària que l'actual, política que té defensors oberts i encoberts en el mateix govern.

D'això es desprèn que, malgrat les pressions exercides sobre ells, sigui difícil pel tàndem Franco-Carrero que domina l'equip governamental de prendre mesures repressives contra els "ultres", que constitueixen en realitat la seva principal força de suport.

També és improbable que els "dèbils" del govern o els neocentristes que es mouen en els marcs del sistema vulguin realment aturar els peus als "ultres",car aquests els són útils per garantir la continuïtat del règim actual,per donar una aparència liberal a la seva posició "centrista" i per justificar la seva oposició a una obertura democràtica.

Això no obstant, no es pot oblidar que el conflicte entre "ultres" i "neocentristes" és l'expressió de necessitats objectives que poden determinar un desplaçament de forces que, sense afectar directament el nucli de poder, enforteixi les posicions "neocentristes". Però això no farà res més que perllongar la situació actual.

Per tallar els excessos "ultres" i el perill de futurs xocs sagnants entre espanyols, és imprescindible desfer-se de Franco i de la seva dictadura; cal instaurar un Govern Provisional d'àmplia coalició que decreti

l'amnistia, restauri les llibertats polítiques i convoqui eleccions a Corts Constituents per establir el règim futur; és indispensable que les forces d'oposició d'esquerra i de dreta concloguin un acord (el Pacte per la Llibertat) i es col.loquin al davant de la lluita de masses per dur-les a la vaga nacional; cal imposar l'alternativa democràtica, és a dir, realitzar la revolució política que proposem els comunistes.

La violència - també la que va causar la mort del policia de Madrid el 1er de maig i que els comunistes considerem perjudicial per la lluita és a Espanya el fruit natural d'un sistema de poder que nega les llibertats i drets fonamentals, la conseqüència obligada d'una política repressiva en el balanç de la qual s'inscriuen la mort a trets al carrer per la força pública de 17 obrers i estudiants durant els darrers quatre anys; la institucionalització dels processos polítics monstruosos com el que es tramita a Camacho i els seus companys; la generalització del lock-out patronal, dels acomiadaments i les sancions contra els treballadors que defensen els seus drets, agreujats aquests dies a Catalunya; la legalització de fet de les torturas policíaques, que han estat salvatgement aplicades als detinguts a Madrid el 1er de maig i que el passat mes d'abril varen posar a la vora de la mort l'estudiant de Barcelona Miquel Josep Anduig.

El govern Franco-Carrero és responsable també dels actes vandàlics perpetrats pels "Guerrilleros de Cristo Rey", el "PENS" i altres grups parapolicíacs que agredeixen les persones, assalten els despatxos dels advocats laboralistes, les llibreries progressistes, els centres religiosos etc., i que varen saquejar recentment a Barcelona el local de la revista catòlica "AGERMANAMENT".

La violència que sorgeix o pot sorgir entre les masses és també, fonamentalment, un resultat de la violència institucionalitzada, de la repressió que s'exerceix des del poder sobre els treballadors i el poble en general, del segrestament per la dictadura dels drets de reunió i manifestació, de paraula i premsa, d'associació, de vaga i altres universalment reconeguts.

El 1er de maig es varen reunir i es manifestaren a Sant Cugat més de deu mil antifranquistes sense que es produíssin incidents. Però si la força pública hagués atacat violentament els manifestants, com ho fa correntment, a Sant Cugat s'hagués esdevingut probablement una nova tragèdia.

S'equivoquen aquells qui pensen que amb intensificar la repressió i la violència des del poder van a matar les aspiracions dels treballadors i del poble en general a una vida millor, a la participació en els assumptes públics, a l'exercici de la seva sobirania. Van errats aquells qui creuen que per mitjà de l'enduriment de la repressió i la propagació de la violència van a deturar l'ascens i extensió de la lluita obrera i popular, el procés d'estructuració dels moviments de masses, l'avanç cap a un acord entre les diferents forces d'oposició per imposar un canvi democràtic.

La reacció dels treballadors i del poble de Catalunya a l'assassinat a Sant Adrià del Besòs del treballador Manuel Fernández Márquez - mort a trets per la força pública en compliment de la política repressiva governamental-, mostra que la repressió no actua solament com a fre de la lluita, sinó que troba una resposta cada c_op més vigorosa de les forces d'oposició i de les masses; mostra que la repressió accelera també el procés de descomposició interna del règim; mostra que la repressió no salvarà el franquisme sinó que precipitarà la seva fi.

El 3 d'abril es va iniciar a Catalunya una ofensiva obrera i popular sense precedents que es va traduir en aturs i assemblees a més de 200 empreses amb uns 150.000 treballadors; en la generalització a barris i pobles de les reunions, manifestacions de carrer i altres actes de protesta; en vagues i manifestacions d'estudiants i ensenyants; en la publicació de declaracions contestatàries de l'Església, els col.legis professionals i altres entitats legals; en l'aparició de noves formes de lluita, com els funerals o els tancaments de comerços i altres establiments; en la revitalització i extensió del moviment de C.O.; en la intensificació de la col·laboració entre els distints moviments de masses i els diferents partits i grups polítics d'oposició.

Aquesta ofensiva obrera i popular va representar la millor preparació del 1er de maig, celebrat enguany a través d'innombrables actes, tant a Barcelona com a comarques. El més important en va ésser sens cap mena de dubte l'"ocupació democràtica de Sant Cugat", convocada per l'Assemblea de Catalunya, que va reunir més de deu mil homes i dones de condició social distinta en una emotiva manifestació de solidaritat amb la lluita de la classe obrera, -representada especialment a Sant Cugat pels treballadors de SEAT, en vaga des del 28 d'abril i sancionats col.lectivament per l'empresa- i en recolzament dels quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya:

1. La consecució de l'amnistia general per als presos i exiliats polítics.

2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés del poble al poder econòmic i polític.

3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

L'èxit de la concentració de Sant Cugat expressa de manera contun-

dent la representativitat de l'Assemblea de Catalunya, la seva capacitat de convocatòria, la validesa del seu programa, base actual de la convergència del poble de Catalunya en la lluita per la llibertat.

D'altra banda, que la majoria dels participants acudissin a Sant Cugat des dels barris barcelonins, des de les ciutats industrials de la rodalia i des de les comarques en grups estructurats, assenyala un progrés capital en l'organització unitària de les masses a nivell local, de barri i de centre de treball, fonament de l'Assemblea de Catalunya en la lluita pel canvi democràtic.

Aquest fet té encara més gran significació si es considera que en les últimes lluites obreres els vaguistes de les grans empreses tendeixen a organitzar-se ells mateixos en piquets de popularització de les seves reivindicacions i d'extensió de la lluita, mètode que s'està confirmant com el més eficaç per tal de generalitzar les accions i per impulsar el moviment de Comissions Obreres, que ha de ser, abans que tot, marc i vehicle per facilitar la trobada, l'entesa i l'ajut mutu dels treballadors en lluita.

Els progressos de la unitat per la base que constatem han d'ésser un estímul per consolidar-los i ampliar-los; per promoure formes de relació i coordinació dels nombrosos dirigents de masses que sorgeixen de la lluita obrera i popular; per constituir als diferents nivells coordinadores unitàries de Comissions Obreres autènticament representatives; per facilitar la trobada i la convergència a nivell local, sectorial i comarcal dels distints partits polítics, moviments de masses, agrupacions legals o paralegals progressistes i personalitats representatives diverses, en la lluita pels objectius programàtics de l'Assemblea de Catalunya i, de ser possible, en plataformes o nuclis unitaris estables que irradiïn la influència de l'Assemblea a tot Catalunya.

Un resultat d'aquesta acció serà l'ampliació de l'avantguarda i la seva fusió amb les grans masses, la disposició de les quals per la lluita marxa de vegades per davant de la capacitat de l'avantguarda per orientar les i dirigir-les degudament, per assimilar i generalitzar les ensenyances de cada acció, per promoure formes d'acció que corresponguin a l'etapa de realització de la vaga general.

Per a això, l'avantguarda - els comunistes en primer lloc - ha de considerar la defensa de les reivindicacions econòmiques de les masses i la utilització de mitjans de lluita oberts (assemblees de treballadors, d'enllaços i jurats, de veïns, etc.) legals i paralegals, com a elements bàsics de la lluita de masses, decisius per incorporar a l'acció la immensa majoria dels treballadors i perquè la lluita política assoleixi també proporcions massives.

Els combats que aquests dies lliuren els treballadors de SEAT, LA PAPELERA del Prat, HISPANO OLIVETTI, FICEA, AFA, IBERIA RADIO, PIRELLI de

Manresa i altres grans empreses, proclamen que la lluita obrera assoleix ja la continuïtat i permanència característiques del període de realització de la vaga general, a la qual s'arribarà principalment per l'elevació encara més gran del nivell de permanència i continuïtat de les lluites i per l'extensió de la seva coordinació i generalització a àrees geogràfiques cada vegada més extenses.

El desenvolupament d'aquest procés, ja en marxa incontenible, i la conclusió del Pacte per la Llibertat, menaran en un moment donat a la paralització del treball als centres vitals del país, a l'ocupació del carrer per les masses i a la constitució a tot arreu dels òrgans de poder que substituiran els de la dictadura i que aplicaran els punts de l'alternativa democràtica.

Enfront de les provocacions "ultres"i de la descomposició del règim: Impulsem la lluita i la unitat dels treballadors,dels estudiants i intellectuals, dels camperols, dels petits comerciants i industrials, de tota la població!

Reforcem el moviment de Comissions Obreres!

Impulsem a barris, pobles i ciutats la convergència democràtica en la lluita pels quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya, en marxa cap a la seva segona sessió plenària!

ENDAVANT EN LA LLUITA PER LA LLIBERTAT!

Barcelona, 16 de maig del 1973.

El Comitè Executiu del

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

ASSEMBLEA PERMANENT D'INTEL·LECTUALS

COMUNICAT

L'Assemblea Permanent d'Intel.lectuals Catalans s'ha reunit en sessió plenària el 14 d'abril de 1973, aniversari de la proclamació de la República, per tal d'examinar la gravíssima situació produïda pels darrers esdeveniments polítics.

Ha estat analitzada la situació en els següents sectors: moviment obrer -principalment la lluita dels obrers de Sant Adrià i l'assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez- , moviment universitari -especialment les tortures de què ha estat objecte, entre altres, l'estudiant Miquel-Josep Anduig Aldea-, ensenyament, advocats i col.legis professionals. Totes les informacions rebudes ens mostren que, davant de l'increment en la lluita de la classe obrera i dels altres sectors populars, el règim ha augmentat fins a extrems gravíssims els seus mecanismes repressius, tan a nivell legislatiu com policíac.

En aquest sentit, l'Assemblea creu necessari denunciar els fets següents:

1 - L'assassinat com a mètode cada vegada més freqüent per reprimir el moviment obrer i popular en l'exercici dels drets legítims de reunió, manifestació i associació. No es tracta de fets esporàdics sinó d'una política deliberada i sistemàtica, explicitada pel mateix Ministre de la Governació en el seu discurs a les Corts i aplicada en la ja llarga llista de víctimes de la repressió (Granada, País Basc -Erandio, Eibar, etc.- Madrid, Seat, Ferrol, Santiago i Sant Adrià).

2 - El procés iniciat contra Camacho i els seus companys pels quals el fiscal demana 161 anys de presó per fets que en altres països són no solament legals, sinó que estan protegits per la Constitució.

3 - La pràctica sistemàtica de la tortura per part de les forces repressives que en alguns casos -com el de l'estudiant Miquel-Josep Anduig- arriba a posar en perill la vida dels detinguts.

4 - L'actitud de les empreses que, com el cas de COPISA, demanen la intervenció de la policia en els seus conflictes amb els treballadors i són,

per tant, primers responsables de la repressió amb totes les seves conseqüències (morts, ferits, detinguts).

5 - L'autèntic estat d'excepció que, amb la presència permanent de la policia, regeix la vida universitària, sobretot després de la promulgació dels darrers decrets de control polític d'estudiants i professors.

6 - El projecte de llei que pretén regular les activitats dels Col.legis Professionals, per tal de suprimir en aquestes institucions qualsevol vestigi d e vida democràtica.

Davant d'aquesta situació, l'Assemblea ha pres els següents acords:

1.- Adreçar una carta oberta als obrers de COPISA, SADE, Control y Aplicaciones i VINCO.

2.- Promoure una campanya de solidaritat econòmica amb els represaliats d'aquestes empreses.

3.- Fer públic un document sobre la repressió en l'ensenyament.

4.- Fer públic un document sobre la repressió contra els advocats Albert Fina, Montserrat Avilés i Ascensió Solé.

5.- Donar la màxima difusió pública al "Dossier sobre la repressió".

Finalment, l'Assemblea es creu en el deure de fer una crida a l'opinió pública perquè sigui exigida responsabilitat criminal al ministre de la Governació, al governador civil de Barcelona i als autors materials d'assassinats i tortures. També cridem tots els intel.lectuals i professionals del nostre país a desenrotllar les seves pròpies lluites com a forma més idònia d'expressar la seva solidaritat amb la classe obrera, sobretot en la perspectiva del Primer de Maig. Creiem que aquest és el camí per arribar a l'enderrocament de la d ictadura i al restabliment de les llibertats democràtiques i nacionals.

14 d'abril de 1973.

Carta oberta als treballadors de

COPISA, SADE, Control y Aplicaciones i VINCO

El matí del dia 3 d'abril el vostre company Manuel Fernández Márquez va morir assassinat pels trets de la policia. Coneixem els orígens d'aquest fet luctuós. Sabem que Manuel Fernández volia entrar amb vosaltres a la Tèrmica, on treballava darrerament, i que un grup nombrós de les forces dites d'ordre públic us va barrar el pas i va intentar de dissoldre-us disparant finalment a mort.

Les forces repressives aconseguiren així momentàniament l'objectiu pel qual havien estat cridades per la patronal: impedir que entréssiu a la fàbrica i que, tal com era costum els últims dies, us reunissiu en assemblea a fi de discutir les vostres reivindicacions. Amb la violència i amb les armes, l'empresa i el governador civil van respondre al vostre refús a seguir treballant 56 hores setmanals sense contractes de treball. D'aquesta manera es negaven a acceptar les vostres justes exigències d'una setmana laboral de 40 hores, la reducció del període de prova a 15 dies, el dret a celebrar assemblees dins la fàbrica, 4.000.- ptes. mensuals d'augment del salari real per a tots, 500.- ptes. mensuals d'ajut escolar per cada fill de 4 a 16 anys, vestuaris amb condicions higièniques i botes de seguretat.

Davant d'aquestes peticions d'estricta justícia, l'actitud de l'empresa i de l'organització sindical oficial i la història repressiva del règim van provocar una situació massa freqüent en els darrers anys. El lock-out -teòricament tan il.legal com la vaga- i la concentració massiva de forces repressives a l'entrada de la fàbrica, mentre la CNS declarava que no existia "conflicto legal", van crear les condicions que van fer inevitable l'enfrontament.

Amb Manuel Fernández són ja onze els treballadors assassinats per la policia franquista en els darrers tres anys, mentre exercien el seu legítim dret de reunió, manifestació i associació. Els trets de Sant Adrià seguei xen als de Granada, País Basc (Erandio, Eibar, etc.), Madrid, Seat, Ferrol i Santiago. Una llista molt llarga, a la qual caldria afegir centenars de detinguts, empresonats i, en molts casos, torturats, i milers d'acomia-

dats,una llista que ens mostra clarament que la classe obrera de tot l'Estat espanyol se situa, avui, a l'avantguarda de la lluita i del combat per restabliment de la llibertat.

El moviment solidari produït, entre els treballadors de Catalunya, per l'assassinat de Manuel Fernández representa, en aquest sentit, la mostra darrera i més espectacular de la creixent combativitat obrera. Estimulats pel vostre exemple, milers i milers de treballadors de Barcelona,del Baix Llobregat i del Vallès han impulsat la mobilització popular solidària més àmplia que mai s'ha vist a Catalunya, i que ha afectat totes les capes de la població. Es significativa, especialment, l'acció dels estudiants, un dels quals -Miquel Josep Anduig- detingut en el curs d'aquesta gran mobilització, ha estat brutalment torturat per la policia fins a posar en perill la seva vida.

Davant d'aquesta nova situació, el règim vol tornar als seus orígens i fer de la repressió la seva única política. En els propers mesos, deu treballadors, dirigents obrers conseguts, seran "jutjats" pel Tribunal de Orden Público, amb peticions fiscals que sumen 161 anys. Aquestes peticions tan desproporcionades resulten altament significatives. Els acusats no seran només Camacho i els seus companys, sinó tota la classe obrera en lluita, amb el propòsit de crear un clima de terror que intimidi el poble.Condemnar a 20 anys de presó per fets que en altres països no solament són legals, sinó que estan protegits i emparats per la Constitució -com la celebració de reunions, l'organització amb finalitats sindicals i la realització de vagues reivindicatives- només és possible en un règim una de les principals preocupacions del qual ha estat sempre l'anihilació del sindicalisme obrer.

El "judici" contra Camacho i els seus companys forma part d'aquesta política premeditada. Però la mobilització solidària de sectors populars cada vegada més amplis, produïda per l'assassinat del vostre company, i que augmentarà sense cap dubte en el moment del "judici" dels treballadors de Pozuelo, marca els límits d'una repressió que ja no pot impedir les lluites sinó que les impulsa, perquè promou la presa de consciència dels sectors més endarrerits i la unitat de les forces antifranquistes.

Com a intel.lectuals i professionals catalans hem participat ja en accions diverses des dels nostres sectors específics, però volíem fer-vos arribar avui, 14 d'abril, aniversari de la proclamació de la República,la nostra solidaritat política i el nostre recolzament a les vostres reivindicacions més immediates:la llibertat dels detinguts i la readmissió dels acomiadats. Fem nostres també les vostres aspiracions més generals:

- la llibertat de reunió i d'assemblea
- el dret de vaga
- la llibertat sindical sense interferències de la patronal ni de l'Estat.

Assemblea Permanent d'Intel.lectuals Catalans.

nous horitzons

PREUS DE SUBSCRIPCIO

quatre nùmeros :

$ mex :	15.00
Ptes.	80.00
Dls. :	1.75

un exemplar :

$ mex.	5.00
Ptes. :	25.00
Dls. :	0.45